Akbaba

8-312

Memurların baremi değişiyor.. — Gazeteler —

Memur — Aman ahçıbaşı, elini cömert tut!..

2.500.000

BANKA İKRAMİYESİ OLARAK

REKOR BİR RAKAM

İŞ

Bu sene Türkiye İş Bankasının dağıttığı ikramiye tutarı bütün rekorları kırarak 2.5 milyona erişmiştir. 1958 İkramiye Plânını teşkil eden 2.5 milyonun yarısı Apartman Daireleri ve Ev İkramiyesi olarak, 1.250.000 lirası da para olarak dağıtılacaktır. 2.5 milyonun tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

her 150 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL 'd - 390

SAYI : 312 6 MART 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

Meclisten Sesler

Yazan :
Yusuf Ziya Ortaç

BÜTÇE konuşmalarından kulağınızda ne sesler kaldı, hiç düşündünüz mü?

Sayın mebuslarımız iyi dövüştüler mi, bilmem. Ama, konuşmada, geçen yılı aradık: Ekrem Ali Can'ları, Feridun Ergin'leri, Raif Aybar'lariyle... Doğrusunu söyliyelim: Muhalefette Halk Partisi çoğunluğu, Hürriyet Partisi azınlığının bıraktığı boşluğu dolduramamıştır.

Geliniz, kulağınıza bir sır fısıldıyayım: Muhterem Adnan Menderes'in, kendi etinden kopardığı bu canlı varlıkları, hâlâ yarası zonklıyarak düşündüğüne hiç şüpheniz olmasın!

Kasım Gülek'in, her cebine koyduğu Üniversite diplomalarından hiç birini, bütçe konuşmalarında bulamadık. Genel Sekreter, hâlâ mitinğ meydanından çıkıp Büyük Millet Meclisine giremedi!

E, muhalefet sönük de iktidar pek mi parlak?..

D.P. nin bütçe savunmasından hâfızamda kalan tek cümle var:

— Milletten kuyruk yapmak hakkını almayınız!

Eski Halk, yeni Demokrat sözcüsü Server Somuncuoğlunun bu iktisadî vecize, tombul yanaklarındaki çocuk pembeliğine yakışsa bile, erkek bıyıklarına yakışmıyor!

Ne demek kuyruk hakkı?..

Şubat sabahlarının iliklere işleyen ıslak havası içinde kaldırımlarda uzayan o perişan kuyrukları sayın Sinop mebusu, iktisadî hayatımızı süsleyen tavus kuyrukları mı sanıyor?

Eğer bu zalim bir merhamet değilse, fena bir edebiyat!

Ben, onun gibi iddialı bir iktisatçı değilim. Her konuda az çok konuşabilmek için edindiğim bilgi kırıntısına göre, kuyruk, enflâsyonun, iktisat edebiyatına geçmiş tipik örneklerinden biridir. Batı Üniversitelerinde profesörler, talebelerini imtihan ederken, kuyrukların uzanış sebeplerini sorarlar. Buna, ilim dilinde, galiba «baskı altına alınmış enflâsyon», «setlerle çevrilmiş enflâsyon» diyorlar.

Benim neslim, Birinci Dünya Savaşında bunun tersini görmüştü: Serbest, yahut açık enflâsyonu. Fiyatlar alabildiğine yükseldiği için, istediği şeyi, ancak keselerine güvenebilenler, kuyruksuz alıyorlardı.

Şimdi, fiyatlar baskı altında tutulduğu için, meşhur «arz ve talep» kaidesine göre piyasada «barem» derecelerini yükseltemiyorlar. Ama, bu sefer de caddelerde sağlı, sollu kuyrukların uzadığını görüyoruz.

Acaba sayın Somuncuoğlu, bütün kuyruklarda bekleşen sabırlı dervişlerin muratlarına erdiklerini ve her aldıkları kuyruk malı ile kendi aile ocaklarını mı beslediklerini sanıyor?

Saflığın bu kadarını ne ben ona yakıştırırım, ne de o kabul eder!

Bir lokma et, bir kalıp peynir, yahut bir yedek parça bekleşenlerden çoğu, eli boş dönerken, karaborsacı, kaldırım kuyruğundan bile yağ çıkarmasını biliyor!

İşte, ben bu satırları yazarken hâlâ devam eden ve siz bu satırları okurken, biteli altı gün olan bütçe konuşmalarından kulağımda kalanlar!..

Meğer şair Bakî'nin, bahtiyar olmak için yetindiği «Bir hoş sada» ya bile -dört yüz yıl sonra- hasret kalacakmışız.

İstanbula gelen taşralılar kontrol edilecek.. (Gazeteler)

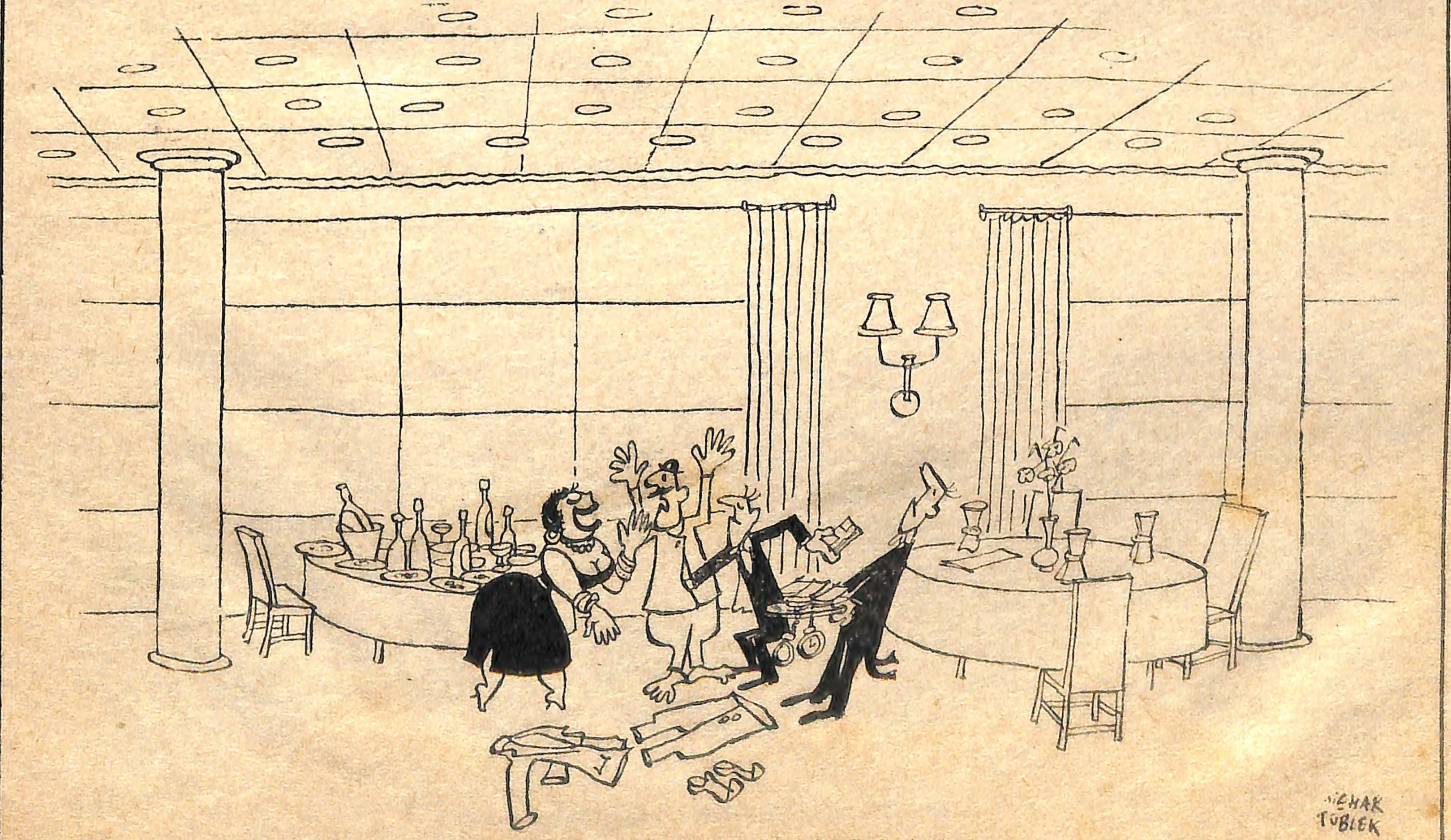

Artist — Yeter artık, biraz da ben kontrol edeyim!..

BEYAZIT'TA, Bakırcılar çarşısındaki dükkânların önünü, kaldırımın dibinden, boydan boya kazıyorlardı. Eski bakırcılardan Zafer usta, hava güneşli diye dükkânın önüne hasır iskemlesini atmış, sokak içindeki handa kahvecilik yapan Bektaşa bir de çay söylemişti. Yol kenarında durmadan kazma sallıyan, gençten bir işçiye sordu:

— Gene ne kazması bu yahu? Havagazı gider, elektrik gelir. Elektrik gider, telefon gelir. Telefon gider, terkos gelir. Şu yolları kaza kaza bitiremediniz bir türlü...

Adam, elindeki kazmayı toprağa sıkıca sapladıktan sonra belini doğrulttu:

— Bize ne söylüyorsun hemşerim? Biz burada gündelikçiyiz.

— Biliyorum gündelikçi olduğunu... Hani, lâfın gelişi soruyorum. Telefon mu gene?

— Ben nereden bilirim?.. Kaz dediler, kazıyoruz.

— Adın ne senin?

— Kerim.

— Esas nerelisin sen?

— Edirneli..

— İçinden mi?..

— İçinden...

— Edirnede peynir var mı?

— Eskiden vardı.

— Şimdi ne oldu?

— Gene var ama, resmî satılmıyor.

— Neye satılmıyor?

— Sen de amma şey soruyorşun adama haaa!.. Demek öyle münasip görmüşler, öyle yapmışlar.

İşçilerin çavuşu, Kerim'in yârenlik ettiğini görünce, yavaş yavaş ona doğru sokuldu:

— Ne gevezeleniyorsun, lan?.. Sallasana kazmayı... Paydosa kadar şu ağaca varacaksın demedim mi sana?..

— Arkadaş bir şey sordu da...

— Arkadaş vermiyor senin yevmiyeni.

Kerim, tekrar kazmaya sarıldı. İşçilerin çavuşu da, yan yan Zafer ustaya baktı. Bu bakışta, biraz da öfke ifadesi vardı. Zafer usta, çayından sesli bir yudum çekip çavuşa döndü:

— Kusura bakma ağam, dedi. Neye kazdıklarını sordum da... Bilmiyormuş.

Çavuş somurtmuştu. Hiç o tarafa bakmadan cevap verdi:

— Senin üzerine vazife değil.

— Canım, sorduksa kabahat mi ettik yani?..

— Hökümatın işine karışılmaz. Helbet bir kerameti var ki, kazıyorlar.

— İşte ben de, neye kazıyorlar diye soruyorum. Telefon mu, telgraf mı, nenin nesi?

— Senin, siyasete karışmaya ne hakkı salâhiyetin var?

— Allah Allah!.. Yahu, sokak kazmanın siyasetle ne alâkası var yani?..

— Helbet var ya... Buranın kazılması, siyaset üzerine kazılıyor. Üst yanını karıştırma.

— Şöyle sokulsana biraz hemşerim. Sen ne siyasetinden bahsediyorsun, Allahını seversen?.. Ben sana, bu caddeyi neye kazıyorlar, diye soruyorum.

Çavuş, daha çok sinirlenmişe benziyordu. Zafer ustaya doğru sokuldu. Yüzüne uzun uzun baktıktan sonra:

— Hemşerim, dedi. Sen başına dert mi istiyorsun?

YAZISIZ!..

Bu sefer Zafer usta sinirlenmeye başladı:

— Yahu, ne derdinden konuşuyorsun sen be? Bu caddeyi neye kazıyorsunuz demek, niçin siyaset olsun yani?

Çavuş iyecene sokuldu. Sesini alçaltarak:

— Buraya bak, dedi. Bu caddenin kazılması, senin ne üzerine vazife?

— Sormak kabahat mi? Benim dükkânımın önünü de kazıyorsunuz. Helbet sorarım.

— Bu işi fazla kurcalama. Başın derde girer sonra...

— Yahu, neye derde girsin be?.. Bu memlekette hürriyet var. Hak hukuk var, anladın mı sen?

— Hah, şimdi iyi dedin hemşerim. Burası hukuk için kazılıyor.

— Hukuk için sokak kazıldığını da yeni duyuyorum.

— Helbette yeni duyarsın. Oku-

Kumaş desenleri için Türkiyeden motif almaya geldiler.. (Gazeteler)

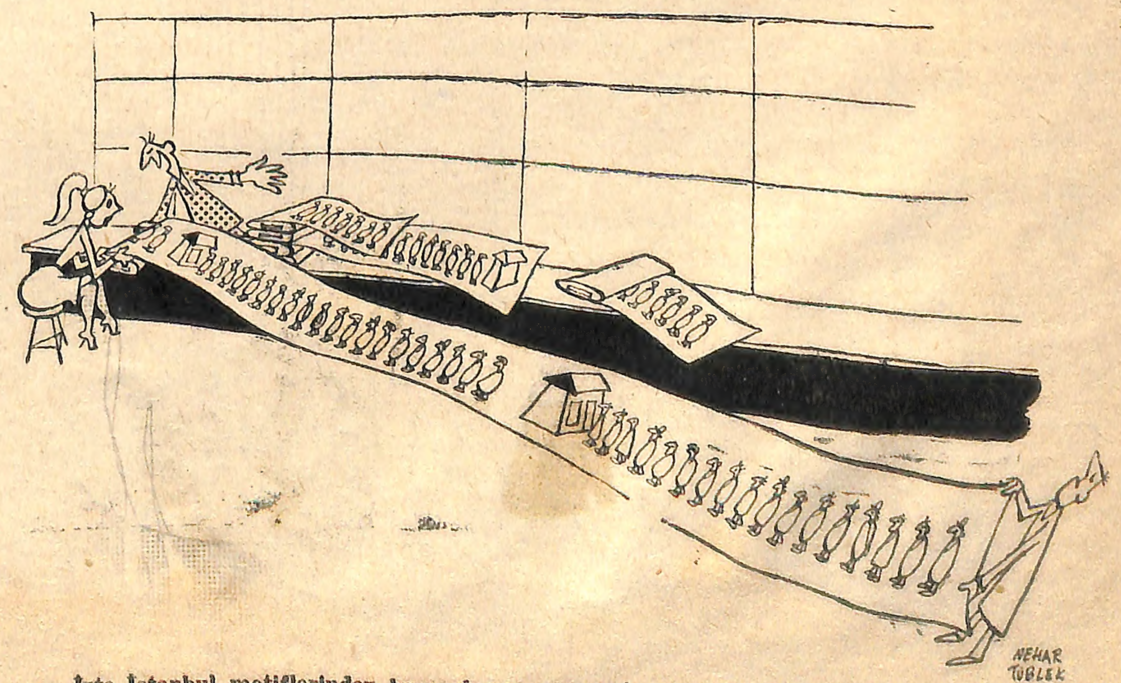

— **İşte İstanbul motiflerinden kumaşlarımız bayan!...**

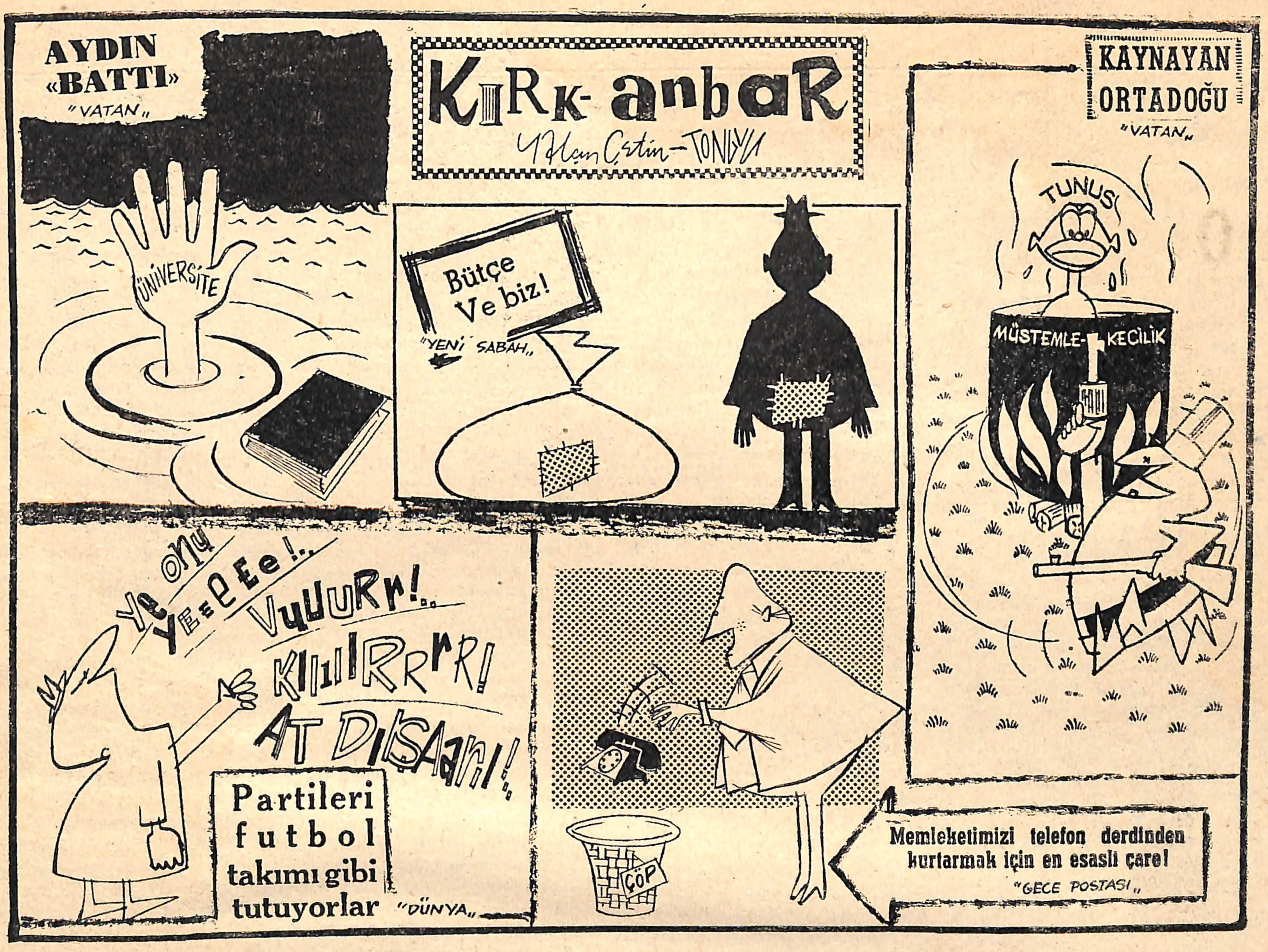

muşluğun var mı senin?

— Az buçuk var.

— Peki öyleyse. Senin dükkânının ardında ne var?

— Ardında bahçe var.

— Bahçeden sonra ne var?

— Yangın kulesi var...

— Yangın kulesinden sonra?

— Üniversite mektebi var.

— Üniversite mektebinin içinde ne var?

— Talebelerle hocaları var.

— Mektebin içinde bunlar rahat duruyorlar mı?

— Nereden bilirim ben onu?

— Hah işte, onu bil ilk siftah.. Katiyen rahat durmuyorlar.

— Ne yapıyorlar, rahat durmayıp da?..

— Konuşuyorlar...

— Konuşmak kabahat mi?

— Ama neler konuştuklarını biliyor musun sen?

— Yooo...

— Hukuk konuşuyorlar.

— Hukuk konuşurlarsa ne olurmuş?

— Her insan hukuk konuşabilir mi lan?.. Hukuk konuşmak için, kimden müsaade almışlar?

— Orasını bilemem.

— Bilmeyince ne diye burnunu sokuyorsun bu işlere?

— Yahu, burnumu sokup da ne yaptım?

— İşlerin altını karıştırıyorsun. Sen kalaycısın, kalaycılığını bil. Bizim kazmamızın içinde senin anlıyamıyacağın meseleler var.

— Vallahi anlıyamadım hemşerim.

— Anlıyamazsın. Bu Üniversite mektebinin içinden bir hoca çıktı. Sanki başka işi yokmuş gibi, bütün işlerini bıraktı da, sırf hukuk konuştu. Ne münasebet konuşuyormuş?.. Hukuk mahkemesi mi orası?..

— Eeee, sonra?

— Sonrası bu... Tabii Ankaradan emir geldi. Hocayı vekâlet emrine alıverdiler.

— Yani işinden mi çıkardılar?

— Çıkarmadılarsa da, çıkaracaklar...

— Sonra?

— Minareye çık da soğan doğra...

— Lâfını bil de konuş hemşerim...

— Gücenme, gücenme... Sözün gelişi ağzımdan kaçıverdi. Sonra efendime söyliyeyim, o hocayı vekâlet emrine alınca, öteki hocalar homurdanmıya başladılar. Öte yandan talebeler bir olup marş söylemiye kalkmışlar. Gene hukuk konuşmuşlar. İşler karışmış sonunda. Polis gelmiş, vali gelmiş, Vekil gelmiş, yatıştıramamış bir türlü...

— İyi ama, çavuşum, o işlerden bize ne? Ben esas, bu sokağı neye kazıyorsunuz diye soruyordum.

— Anlatıyoruz ya babam... Bakmışlar ki, bir kişiyi, iki kişiyi, on kişiyi vekâlet emrine almakla bu iş temizlenmiyecek. O vakit karar vermişler. Bu Üniversite mektebini temelinden kaldırıp vekâlet emrine alalım, demişler. Ankaradan emir geldi. Onun üzerine biz de kazmıya başladık. Binayı Ankaraya yollıyacağız.

Zafer usta biraz düşündü. Sonra gülmeye başladı. Çavuşa dedi ki:

— Madem ki oldu olacak, biz de bu arada üç beş kuruş ekmek parası kazanalım. Sen, sevabına, bu işin müteahhidine anlatıver. Binanın altına taktıracağı tekerlekleri başkasına yaptırmasın. Biz burada ucuz tarafından, Üniversite mektebine dört tekerlek uyduruveririz. Hem çekmesi kolay olur, hem de bizim cebimize bir ekmek parası girer...

Sonra, çavuşun cevabını beklemeden, içeriye girip, bakır tencerelerden birinin dibini çekiçle dövmeye başladı.

Adnan VELİ

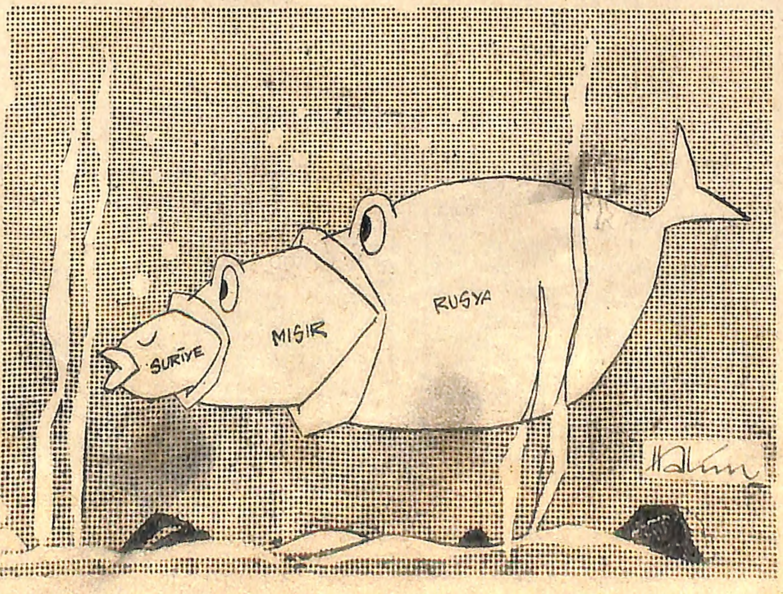

Büyük balık, küçük balık meselesi..

Dayak Yemeden DURAMIYORUM

★ AZİZ NESİN ★

OTOBÜS tıklım tıklım doluydu. Yolculardan birinin görünüşüne bakılırsa, adam yanlış taşıta binmiş olmalıydı. Onun yeri otobüs değil, ancak cankurtaran arabası olabilirdi. Sol kolu sargı beziyle omuzuna bağlıydı. Kafası sarılıydı. Gözünün biri morarmış, şişmiş, öbür gözü de kanlanmıştı. Bastonuna dayanarak, kalabalık otobüsün içinde kendisine yer açmağa çalışıyordu. İşliyen bir saatin tiktakları gibi adam hiç durmadan:

— Iıh... Aaah... Amaaaan... Ooof... diye inliyordu. Bu görünüşe bakılırsa, adam, otobüsün büyük bir sarsıntısı ile dağılacak, eli, kolu, bacakları yerlere dökülüverecekti.

Durmadan inliyen adama, oturan yolculardan biri yer verdi. Adam inliyerek oturdu. Kendisine yer verene:

— Allah razı olsun, dedi.

Yanındaki adam, inliyene döndü:

— Merhaba Selman Bey...

— Ooof... Aaay... Merhaba Şerafeddin Bey... Amaan, bittim... Iıh...

— Geçmiş olsun, ne oldu yahu?..

— Aaah... Amaan... Hiç sorma, üç aydan beri böyleyim.

— Vah vah... Geçmiş olsun Selman Bey... Hasta mısınız? Nedir rahatsızlığınız?

— Eeeh... Bu da bir hastalık sayılır ya... Bu da bir türlü hastalık. Ooof, bittim. Amaan...

— Vah vah vah... Doktor ne diyor? Teşhis koydular mı?

— Amaaan... Iıh... Doktorluk hastalık değil ki, kardeşim. Doktorun yapacağı hiç bir şey yok... Vayyy... Allah düşmanımın başına vermesin. Amaan... Her tarafım ağrıyor, kopacak gibi... Kalçamı oynatamıyorum. Iıh...

— Doktora gitmeden olmaz Selman Bey... Hiç olmazsa bir hastaneye gidin.

— Hastanelik iş değil Şerafeddin Bey... Belki, belki tımarhanelik bir iş... Vay vay vayyy... Aaah... Çok da sârî bir hastalık...

Şerafeddin, otobüsün camına doğru çekildi:

— Öyleyse sokağa hiç çıkmamalıydınız, dedi.

— Aaah... Ooof... Çıkmadan duruluyor mu? Söylemesi kolay. Bu hastalığa yakalan da sokağa çıkma bakalım... Bana hastalık bizim oğlandan geçti.

— O da mı hasta?

— Sorma. Hem nasıl... Onunki büsbütün berbat... Müzmin... Ayy... Efendim, bakın nasıl tutuldum bu hastalığa.. Bizim oğlan, bir türlü liseyi bitiremedi. Dokuzuncu sınıfta iki sene okudu, ona geçti. Onda iki sene kaldı. Hep top yüzünden... Iıh... Amaaan... «Oğlum, bırak şu topu». «Nasıl bırakayım baba?» diyor. «Yahu, istikbalin mahvoldu». İstikbalden geçtik, hayatı da mahvolacak. Maç günü oldu mu, akşama eve, muharebeden çıkmış gibi gelir. Bereket versin, sol bacağı kırıldı da top oynayamaz oldu. Bacağının kırılmasına bile razıyım, anla artık... Amaan... Ooof... Bacağı kırılmasa da yine oynasa bir gün oğlanı temelli öldürecekler. Giden bacak olsun, başımızın gözümüzün sadakası olsun da tek oğlan kurtulsun, dedik. Vay vay vay... Kemiklerim kopuyor. Sonra efendim, bu sefer de oğlan maç delisi oldu. Oynayamasa bile maça gitmeden duramıyor. Ankara'da maç olur, Ankara'ya gider, İzmir'de olur, İzmir'e gider. Gittiği bir şey değil, her maçtan dönüşünde yataklara serilir. Sesi kısılır. «Oğlum, neye sesin kısıldı?». «Bağırmaktan baba», «Öyleyse bağırma evlâdım». «Söylemesi kolay, sen gel de bağırma bakalım...». Bir maçtan gelir, kafası patlamış. Bir maçtan gelir burnu kırılmış, gözü patlamış... «Oğlum, nedir bu halin?». «Maçta kavga ettik». «Yahu, oynarken hadi anladım, seyrederken de kavga edilir mi?». «Edilir elbet». «Peki kavga etme». «Söylemesi kolay. Sen gel de kavga etme bakalım».

Bu nasıl iş? Ne desem «Elimde değil, söylemesi kolay... Sen gel de yapma bakalım» diyor. Bir seferinde gidip oğlanı karakoldan aldık. Maçta kavga edip karakola düşmüşler. İki üç sefer de ilk yardım hastanesinden aldık, getirdik. Yalvarıyorum: «Oğlum, evlâdım, yavrum, canına yazık değil mi? En sonunda sen bu yola can vereceksin» diyorum. «Biliyorum, yazık ama duramıyorum. Uzaktan söylemesi kolay. Gel de sen dur bakalım» diyor. Artık merak ettim, bir gün «Beni de götür şu maça bakayım» dedim. Oğlumla beraber maça gittik. Oyun başladı. Benim takım makım tuttuğum yok. Kim yenerse yensin, bana vız gelir. Ben oyunculardan çok seyircilere bakıp bakıp alay ediyorum. Derken efendim, Gazhane tarafındaki kaleye bir gol girdi. Ama, Allah için gol... Beyim, göz göre göre hakem saymadı. Ben katiyen haksızlığa dayanamam. «Yuu yuu... Hakeme gözlüüük!» diye bağırmıya başladım. Benim gibi başkaları da bağırıyor. Derken efendim, oradan, efendiden birisi bana «Hakem haklı, gol değil» dedi. «Bal gibi de goldü, hakem haksızlık ediyor. Öbür takımdan para aldığı besbelli» dedim. O efendiden adam bana «Ulan inek oğlu inek, öyle gol olur mu?» dedi. Ben de ona «Sözünüzü iade ederim. İnek oğlu inek babanızdır» dedim. Maça ilk gidişim olduğundan usulünü, erkânını bilmiyorum. Maçta birisi sana inek dedi mi iade edilmezmiş. Ben böyle söyler söylemez, adam burnumun üstüne bir yumruk indirip beni yere yıktı. Bereket versin araya başkaları girdi de, ayırdı. Yoksa adam beni daha çok dövecekti. Ben yumruktan sonra yere yıkılıp burnumdan kan boşanınca, benim oğlan yardımıma koşar sandım. Neredeee...

Ben ona sesleniyorum:

— Dur baba, dur yahu... Gol oluyor, diyor.

Burnuma mendil tıkayıp kalktım. Bu sefer haksızlıkla golü sayılmıyan takıma içimde bir sevgi başladı. O takımdan birinin ayağına top geldi mi beyim, ben kendimi tutamıyorum, sanki top benim ayağımdaymış gibi, canü gönülden topa vurur gibi ayağımı bir sallıyorum. Sonra arada bir aklım başıma geliyor, yahu ben deli miyim, diyorum. Ayağımı tutmağa çalışıyorum. Sonra yine kendimi kaybedip, topa bir tekme savuruyorum. Hem de öyle bir şiddetle ki, topa vursam böyle, top kale ağlarını delip geçtikten sonra sputnik gibi havaya fırlayıp aya kadar gidecek. Bana öyle geliyor. Ben böyle heyecandan topa vuruyorum diye ayağımı savururken önümdeki adamın kıçı budur diye tekmeyi indirmiyeyim mi? Adama «Pardon, affedersiniz...» filân dedim. Adam, «Olur yahu, dedi, maçta her şey olur. Şimdi tıraşı bırak, gol giriyor.» Derken bu sefer benim arkama bir tekme indi. Sid-

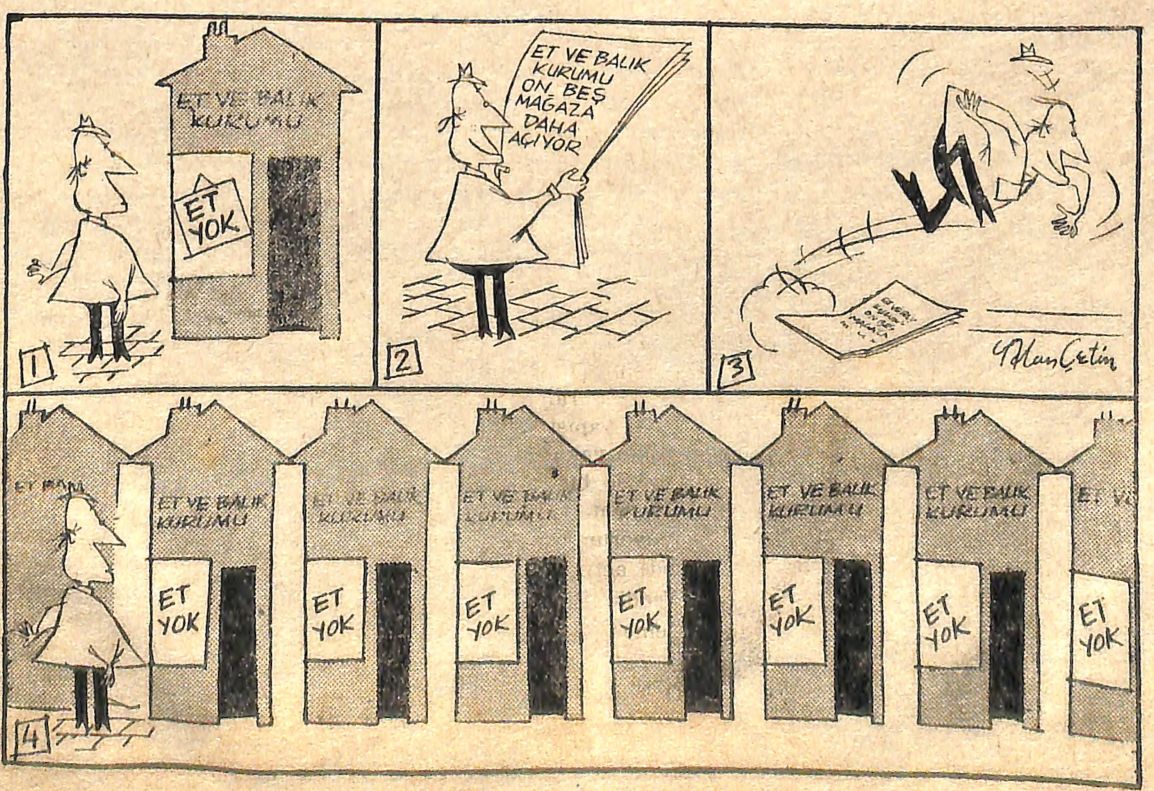

Akbaba Ansiklopedisi

ÜSKÜDAR:

İstanbulun kazalarındandır. Meşrutiyette Cemal Paşa Üsküdara mutasarrıf olunca, erkeklerin entari ile sokağa çıkmasını yasak etmişti. Bu yasaktan rahatsız olan şair Üsküdarlı Talât beyin şu kıt'ası meşhurdur:

Entariyi inceden, kalından,
Tam kırk sene giydi cism-i zârım
Entarisiz, aşksız, çiçeksiz,
Öksüz gibi kaldı Üsküdarım!

Fakat, asıl Üsküdarı, grup vakti tutuşan pencereleriyle, Türk şiirine Yahya Kemal hediye etmiştir:

Başkadır çünkü bu akşam bütün akşamlardan,
Güneşin vehmi saraylar yaratır camlardan.
Nice yüzbin senedir Şarkın ışık mimarı
Böyle mâmûr eder ettikçe hayal Üsküdarı!

Üsküdarın meşhur semtleri, Paşakapısı ile Toptaşıdır. Tımarhanenin adı Akıl hastanesi olup Bakırköyüne gidince, Toptaşı itibardan düşmüştür.

ÖRDEK:

Kümes hayvanlarındandır. Karada paytak paytak yürür, havuzda ağır ağır yüzer. Atalarımız «Sersem ördek kıçından dalar» buyurmuşlardır. Herhalde bu sözün bir hikmeti olacak!

Fazıl Ahmet Aykaç, eski bir bahriye nazırımızı hiciv için şu beyti yazmıştı:

Ördeklerden bir filo,
Bir de kazdan amiral!

Bir fıkra:

Arkadaşını dâva eden adam, mahkemede:

— Bana hakaret etti reis bey, demiş.

Hâkim sormuş:

— Nasıl hakaret etti?

— Ördek dedi efendim!

Sanık hayretler içinde reddetmiş:

— Hayır, ben böyle bir söz söylemedim...

Ama dâvacı ısrar etmiş:

— Efendim, yolda karşılaştık, Konuşurken gökyüzüne baktı: «Ooo, dedi, hava bulutlanıyor....»

— E, ne çıkar bundan?..

— Aman sayın hâkim, hava bulutlanınca ne olur?.. Yağmur yağar!.. Yağmur yağınca ne olur?.. Sular birikir!.. Sular birikince ne olur?.. Ördekler yüzer!.. Görüyorsunuz ya efendim, bana gizlice ördek dedi!

Aman baylar, sizin de kulağınıza küpe olsun, sakın bugünlerde, ne yazarken, ne konuşurken «bugün hava bulutlu» demeyiniz!

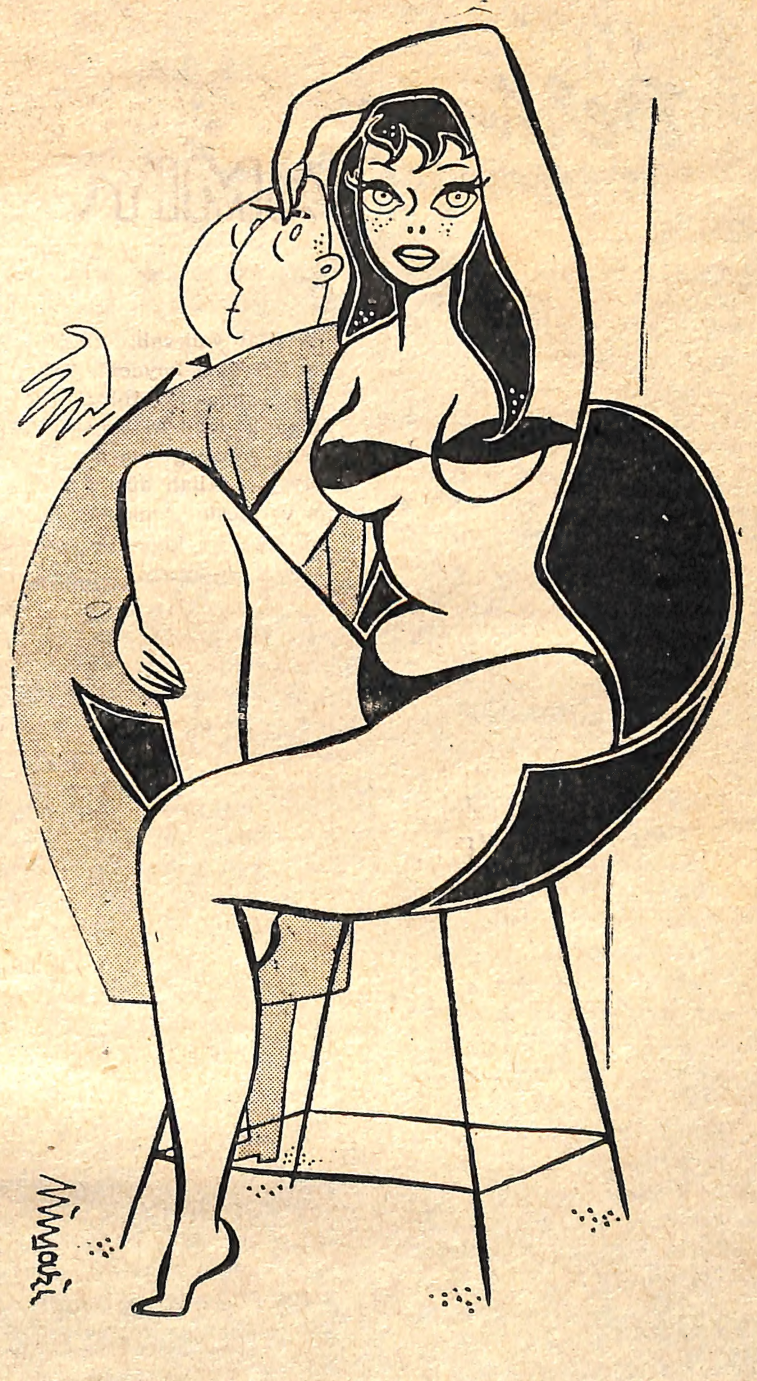

— Benimki de bütçe açığı!..

tekme, gözümden şimşek çıkardı. Eh, anladım, burada tekmeleşmek ayıp değil... Çünkü herkes birbirini tekmeliyor. Hem de kasdı yok... Seni tanımaz etmez, bir düşmanlığı yok. Adam, heyecana gelmiş, top diye sana vuruyor. Anlaşılır bir iş değil Şerafeddin Bey... Yahu, top senden bir kilometre uzakta, sen buradan topa tekme savuruyorsun. Biz başladık tekmleşmeğe. Onlar bana tekme atıyor, ben onlara. Ama hiç birimizin kalbinde kötü niyet yok. İnsan o zaman heyecandan yediği tekmelerin acısını da duymuyor. Sonra efendim bizim kaleye bir gol girdi. Namussuz hakem bu golü saydı. Sayınca artık ben bu haksızlığa dayanamadım. Avazım çıktığı kadar:

— Kovaaaa!.. diye bağırmağa başladım.

Kendimi tutamıyorum. Elim, ayağım zangır zangır titriyor. Yanımda gazozcu varmış. Gazoz şişelerini kaptığım gibi hakeme fırlatmağa başladım. İyi ki o sırada yanımda gazoz şişesi var da başka bir şey yok. Bomba olsa hakeme bomba fırlatacağım. Bir karışıklık oldu. Goldü değildi derken, seyirciler bir kapıştık. Hep birbirimize girdik. Herkes birini yakaladı. Ben o hızla, on yaşında bir çocuğu kaptığım gibi altıma almışım, çocuğu boğacağım. Yoktan kaatil olacağım. Bereket çocuk, «Amca ben de sizin takımdanım» dedi de elimden kurtuldu. Ben çocuğu bırakır bırakmaz, izbandut gibi bir herif beni aldı altına. Vurur da vurur... Bizim oğlana bağırıyorum, oğlan neredeee... O sahaya atlamış, hakemin hakkından geliyor. «Poliiis!..» diye bağırdım. Polisler de birbirine girmiş. Kimi oyuncuları dövüyor, kimi seyircilerden dayak yiyor. Beni altına alan adama «Yahu sen hangi takımdansın arkadaş? Sakın ikimiz de bir takımdan olmıyalım. Beni boşuna döVüp durma!» dedim. İyi ki demişim. İkimiz de bir takımdanmışız. Ama adam insafsız. «Ben şimdi karşı takımdan birisini nereden bulayım. Herkes kaptı...» diye yumrukları indirdi. Can acısiyle fırladım, kurtuldum. Seyircilerden birine kapışacak adam kalmamış da, zavallı hırsından, tribün tahtalarını ısırıyor.

Nasıl olduysa ortalık düzelir gibi oldu, maç başladı. Bizim takım taraftarları takımı coşturmaya başladık: «Ya ya ya, şa şa şa, bizim takım çok yaşa...» Benim artık bağırmaktan sesim soluğum kesilmiş. Oradan birinin elindeki tenekeye ben de vurmağa başladım. Asıl kıyamet de ondan sonra koptu. Sahada iki oyuncu birbirine girdi. Daha durulur mu? Durmak istesen de duramazsın. Biz de birbirimize yapıştık. Birisi beni bacağımdan yakalayıp havaya savurdu. Şöyle bir havada uçtuğumu biliyorum. Ondan sonrasını hatırlamıyorum birader. Gözümü hastanede açtım.

Şerafeddin Bey;

— Demek bu haliniz ondan... dedi.

— O kadarla kalmadım ki... Ertesi pazar bizim takımın başka takımla maçı varmış. Artık durabiliyor muyum? Uzaktan söylemesi kolay. Sen ol da dur bakalım. Bağlasalar duramazsın... Iıh... Amaan... Ooof... Her tarafım kopuyor.

Selman Bey'in sargılı elinden bir paket düştü. Eğilip onu alırken:

— Bu da tenekeyle kaynana zırıltısı, dedi. Bağırmaktan sesim kısılınca teneke çalıyorum.

Otobüs durdu. Sargılar içindeki adam inliyerek kalktı:

— Allahaısmarladık Şerafeddin Bey, dedi.

— Nereye şimdi? Doktora mı?

— Yok canım, maça... Aaaah... Ooof... Iıh...

⊞

Tedbir!

Zavallı deli, bir kutu kibrit almış, ha bire çakıyordu. Aksilik bu ya, kibritlerin hiçbiri yanmamaktaydı. Her birini hiddetle fırlatan deli, biri nasılsa yanınca hemen söndürüp, bunu kutuya koydu. Doktor sordu:

— Neden yine kutuya koydun onu?

— E, dedi deli, ötekilerin hiçbiri yanmadı. Bir bu yandı. Saklıyayım da, sigara içerken yakarım...

Meclis Berberi

YAZISIZ!..

HÜRRİYET gazetesinde aynen şu haber çıktı

«B. M. M. berberinin görülen lüzum üzerine vazifesinden uzaklaştırıldığını bildirmiştik. Kendisiyle görüştüğümüz B. M. M. Reis Vekili Agâh Erozan, berberin vazifesinden uzaklaştırılmasında kendisinin hiç bir ilgi ve hattâ malûmatı olmadığını, 15 gündür Ankara'da bulunmadığını söylemiştir».

Çekirdekten yetişme bir gazetecinin ilk vazifesi nedir? Tabiî bu önemli berber meselesini halletmek! Beşinci sayfada dört satırla verilen böyle bir haberi en sağı birinci sayfada sekiz sütunmanşet haline getirmek... Ne adam? «Bir köpek, bir adamı ısırırsa bu, havadis sayılmaz. Ama, adam köpeği ısırırsa, işte haber buna derler»... Eh, memlekette bunca baraj açılıyormuş, fabrikalar kuruluyormuş, temel atılıyormuş, Sıtkı Yırcalı üstadımız nutuk veriyormuş... Bunlar şüphesiz hayırlı şeyler ama, millet alıştı artık böyle hayırlı işlere... Nasıl olsa, bir kalkınma dâvasıdır gidiyor. Kendimizi kaptırmışız... Nerede, ne zaman duracağımız belli... Dost da, düşman da ağzına geleni söylüyor... Haberin bini bir paraya... Asıl hüner, bunları bir yana koyup, berberi değerlendirmekte...

Berber, şüphesiz bir memur değildir. O halde, havadisteki «görülen lüzum üzerine» kaydı niçin? Bizim bildiğimiz bu tâbir, Vekil Beyefendiler tarafından, işinden atılan profesörler, memurlar, öğretmenler hakkında kullanılır.

Acaba B. M. M. berberini niçin vazifesinden uzaklaştırdılar? Bu zat, kulis faaliyetine mi karıştı? Kendisine tıraş olanların anlattıklarını ağzından mı kaçırdı? Bütün bunlar, çok muhterem bir heyetin itibariyle ilgili şeyler olabileceğinden, öyle ileri geri söz götürmez. Binaenaleyh, berber de elbet bu gerçeği idrak etmiştir. Sebep başka olmalı...

Yoksa... Yoksa, sevimli Ağrı mebusu Kasım Küfrevi'nin o zarif bıyıklarının bir tarafını daha uzun, bir tarafını daha kısa mı kırptı? İnanamadım. Öyle yaptığına değil, Kasım Küfrevi gibi çok medeni, çok neşeli, çok deryâdil bir muhterem kimsenin kalkıp da «vay, sen benim, bıyıklarımda bile eşitliğe ne kadar ehemmiyet verdiğimi bilmiyor musun?» diye şikâyet edip adamcağızı işinden edeceğine inanamadım. Bunu yapsa yapsa, ondan çok daha sinirli, çok daha astığı astık, kestiği kestik biri yapabilirdi...

Düşüncelerimin burasında, beynimin mahrem köşelerinde bir şimşek çaktı.

Faruk Nafiz... Evet, Çamlıbel... Bu işi bilse bilse D. P. Haysiyet Divanı'nın kıdemlisi, İstanbul mebusu Faruk Nafiz Çamlıbel bilirdi.

Çamlıbel'i, Emirgân'da, Çınaraltı'nda buldum. Havanın güzelliğinden faydalanmış, nargile tokurdatıyordu. Beni görür görmez:

— Muhakkak Meclis Berberi'ni sormağa geldin! demesin mi?

— Nereden anladın üstat?

— Bir kere sen, mesleğin icabı, tıraşla çok uğraşırsın. İkincisi, herkesin gözünden kaçan böyle önemli meseleleri kaçırmazsın!

Sonra, hemen cebinden bir kâğıt çıkarıp masanın üstüne bıraktı. Okudum. Kopya etmeme de müsaade verildiğinden, size naklediyorum:

«B. M. M. İdare Âmirliğine:

Her ne kadar önemli değilse de kederi
Yine sormak isteriz mes'ele-i Berber'i!
İşittik son verilmiş derhal vazifesine
Elbette vardır bunun pek mûcib sebepleri.
Saçımız, sakalımız başkasına emânet
Ama nerde bulalım öyle bir hünerveri?
Bilirsiniz ki siz de, siyâsette düstûrum
Ne Arabın suratı, ne de Şam'ın şekeri...
Haysiyet Divaniyle ilgisi yoksa işin
Bekleriz zâtınızdan bir beşaret haberi!
Yukarısı sorarsa bilelim, Deli Ozan,
Neden ileri geldi Bay Berber'in seferi!»

Üstat Çamlıbel bu veciz ve manzum tahriratın cevabını da bendenize bildirmeği vâdetti. Bunun üzerine kendisini yavaş yavaş kuşatmağa gelen gayri siyasi hayranlariyle başbaşa bırakıp şehre döndüm. Hoş, döndüm demesi dile kolay... Nasıl döndüğümü Boğaz yollarından geçmiş olanlar anlar.

Hemen o akşam Ankara'yı telefonla aramağa karar verdim.

«03» ten Ankara muhabirimin telefonunu «acele ve basın» diyerek istedim.

Hem basın, hem acele olduğu için çok beklemedim. Ertesi gün öğleye doğru verdiler.

— «Alo? Muzaffer'ciğim, sen misin? Yahu bugünlerde neler dönüyor Ankara'da? Hiç bir haber vermiyorsun, birader! Bak, Kubalı'dan sonra, Meclis Berberi'nin de vazifesinden uzaklaştırıldığı rivayetleri dönüp dolaşıyor... Adam seçimlerde muhalif partiden adaylığını mı koydu yoksa?.. Ne?.. Ne dedin? Bir şey yok mu? Nasıl yok birader! İstanbul gazetelerini okumuyorsun her halde... Soğudun mu? Gazetelerden mi soğudun? Yahu, onlar sizden soğusa hadi neyse... İlânlarını kesersiniz, kâğıt vermezsiniz. Bir de üstelik gazetelerden soğudum diyorsun. Susayım mı? Neden susacakmışım!

Şehirde bir danışma bürosu kurulacak.. (Gazeteler)

— Affedersiniz bayan... Bugün et nerede satılıyor?..

Hayali ve Ötesi!

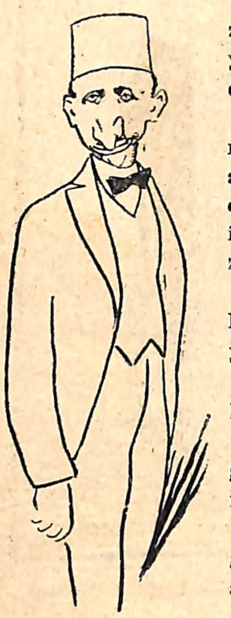

30 Ağustos zaferiyle biten Afyon taarruzu başlamıştı. İstanbulda, ağızdan ağıza yayıldıkça büyüyen sevinçli haberler dolaşıyordu..

Akşam matbaasında, gazetenin sahiplerinden Ali Naci Karacan Anadolu haritasını açmış, Türk ordusunu hayalinde koşturabildiği kadar koşturuyor, seçtiği köy, kasaba isimlerinden gazeteye heyecanlı başlıklar hazırlıyordu.

Necmeddin Sadak ağır, temkinli adamdı. Bu uydurma zafer haberlerini doğru bulmuyordu. Âdeta yalvardı:

— Yapma Naci... Yarın yalan olduğu anlaşılınca, halk büyük hayal kırıklığına uğrar...

Ama Ali Naci onu dinlememiş, uydurduğu mübalâğalı zafer haberlerini baskıya vermişti bile...

Ertesi günü, Anadoludan resmi tebliğler gelince, Necmeddin Sadak hayretler içinde arkadaşına seslendi:

— Naciiii.... Hapı yuttun!

Tahminlerinde aldandığını anlayan Naci, telâş içinde koştu:

— Ne var?.. Taarruz durmuş mu?..

Akşam başyazarı, bahtiyar bir yüzle resmî tebliği uzattı:

— Bak, yarışı kaybettin... Türk süngüleri senin hayalini de geçtiler!

— Nafile soyunma hanım, Strip-Tease yasak oldu biliyorsun!..

Sır değil ya söylediklerim... Elâlem daha nelerini söylüyor... Sen şimdi haber ver bakalım. B. M. M. berberinin vazifesine neden son verilmiş? Bilmiyorsun demek... Eh, sen de bilmezsen... Daha bu sabah mı tıraş oldun?.. Yani adam işinin başında mı? Ya!.. Nasıl?.. Çırağını mı kovmuş? Demek şâyiayı çıkartan o!.. Çırağı kediyi mi kovmuş?.. Ha, iş saatlerinde orada kedi bulunmasını istemiyormuş da, yüksek sesle kedisine pist demiş, öyle mi?.. Anladım, teşekkür ederim kardeşim... Doğru, doğru... Bu gazeteler böyledir zaten. Hiç yüzünden ortaya siyasî bir mesele çıkarırlar. Neredeyse Kâmil Boran «Meclis berberi niçin vekâlet emrine alındı?» diye bir sözlü soru açacak, iki parti neredeyse birbirine girecekti... Doğru, hakkın var... Teşekkür ederim... Allahaısmarladık Muzaffer'ciğim.. Gözlerinden öperim.»

Çat!.. Telefon kapandı.

İşi gördünüz ya!.. Beni boş yere uğraştırdılar.

Derhal makinemin başına oturdum, yazmağa koyuldum:

«Yok yere hâdise çıkarmak istiyenlerin falsosu!

Hürriyet gazetesi yazı işleri müdürlüğüne... Tarihli gazetenizin beşinci sayfası, dördüncü sütununda B.M.M. Berberi'ni vazifesinden uzaklaştırdılar başlıklı havadisinizin aslı olmadığı, yaptığım tahkikattan anlaşılmıştır. Memleketi ilgilendiren bunca önemli şey varken muhabirinizin hayâli mahsulünü bir dertmiş gibi ortaya atmanız, hele aslı astarı olup olmadığını tahkike lüzum bile görmeden bunu yapmanız hamiyetli çevrelerde derin bir teessür yaratmıştır. Bununla takibettiğimiz maksatlı neşriyatın farkında olmıyan bir kaç gafili belki avlarsınız. Ama biz, uyanık demokratlar... İlh... İlh...»

— Görünmeyen Adam —

YAZISIZ!..

Zamane çocuklarının tartışması!

ÇOCUKLAR, saatlerdir oynadıkları oyunlarını tatil etmişler, hem dinleniyorlar, hem de çene çalıyorlardı. bir kız:

— Beni, dedi, bir leylek, gagasında getirip evimizin damına bırakmış...

Burnunun üstü çillerle örtülü cingöz bir oğlan güldü:

— Puf... Seni amma da kandırmışlar ha!.. O hikâyeyi yutan kaldı mı artık. Beni doktor, siyah uzun çantası içinde getirmiş ve annemle babama satmış...

Başka bir oğlan atıldı:

— Benim dünyaya gelişim de ayrı bir hikâyedir. Annemle babam beni eczanenin vitrininde görmüş ve çok beğenmişler. Satın almışlar. Düşünün, o zaman minnacıkmışım.

Konuşulanları gözlerini aça aça dinliyen, fakat hiç lâfa karışmıyan Timoçin'e leylek gagasında geldiğini söyleyen kız sordu:

— Ya sen, dedi. Seni nereden almışlar?

O ise boynunu büküp:

— Vallahi, dedi, biz çok fakiriz, beni para verip aldıklarını sanmam, herhalde evde kendileri yapmışlardır.

Gina'nın mallarına el konacak...
(Gazeteler)

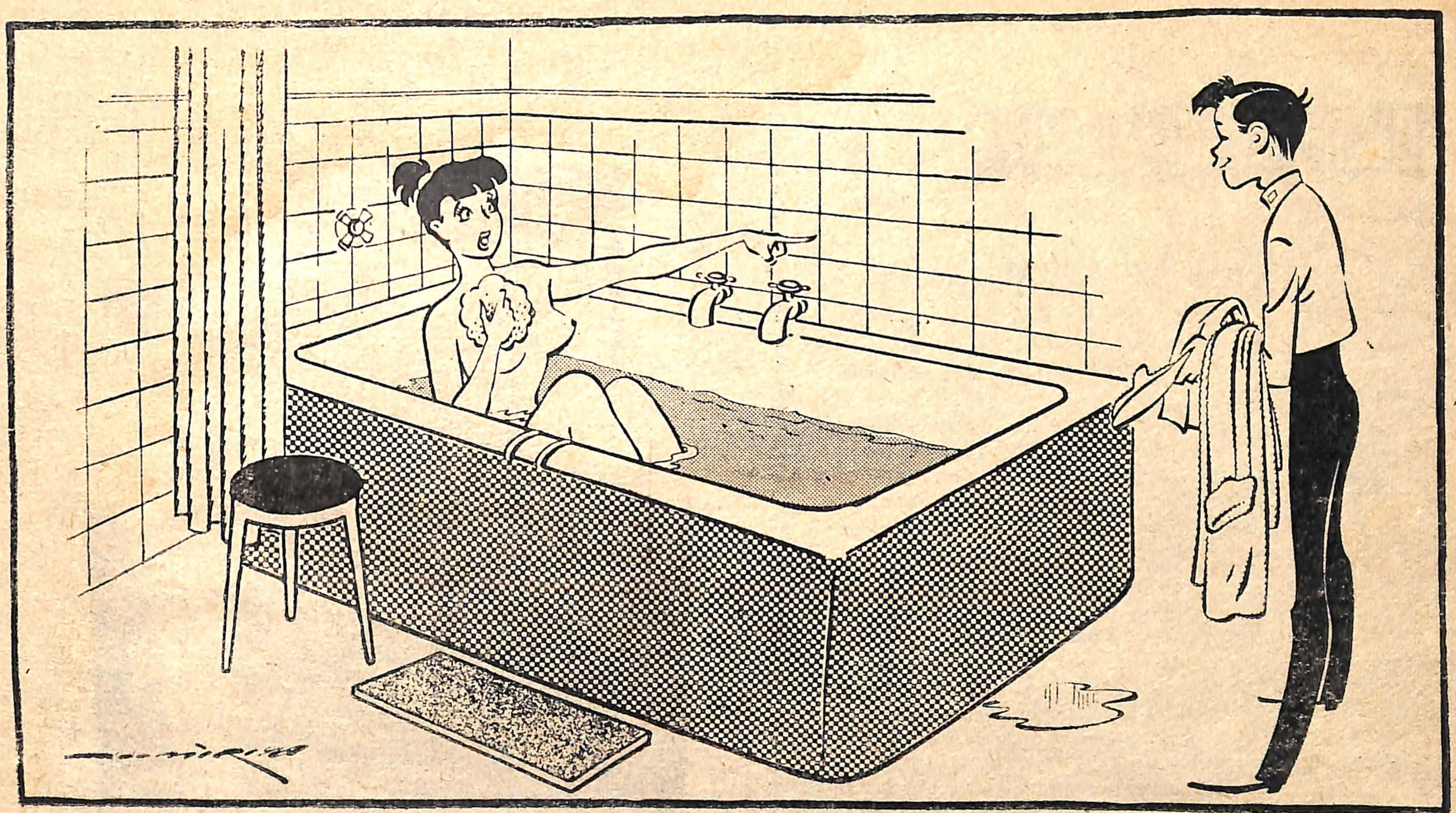

— Çık dışarı, terbiyesiz! Kapıyı vur da öyle gir!..

Geçim derdi!

Değişmez gelirli, değişmez maaşlı bir memurdu. O ay, maaşını alırken eline gayet kirli bir tomar kâğıt para verdiler. O da saymağa başladı. Muhasebeci hayretle sordu:

— Sayıyorsunuz demek... Mikroptan korkmuyor musunuz?

Adamcağız güldü:

— Korkuyorum tabii... Bu para nasıl olsa mikropları bile besliyemez!

Kaç kişi?

Güzel bayan S. D., arkadaşlariyle sohbet sırasında, tabii Divan'ın pastahanesinde, biri:

— Ankara'ya ne zaman gidiyorsun? diye sordu.

— Haftaya...

— Ne olursun şekerim, gitme de benim vereceğim partiye gel....

— Ah, çok isterdim, ama gitmem mutlaka lâzım... Bilsen Ankara'da benim gitmemi gerektiren ne kadar sebep var...

Öbürü, muzip muzip sordu:

— Yani... Kaç kişi?

Kim?

Muzaffer Kurbanoğlu, biraz olsun dinlenebilmek için «gizlice» İstanbul'a gelmişti. Lâkin Park-otele indiğini duyan bir ahbabı, onu holde ayak üstü kıstırdı. Uzun uzadıya bir şeyler anlatmağa başladı. Aslında son derece nazik bir zat olan Devlet Vekili, gık demeden bu çileye katlanıyordu ki, başka bir tanıdık hemen yanlarına yaklaştı:

— Beyefendi, dedi, zâtıâlinize çok mühim bir maruzatım var...

Kurbanoğlu, evvelki tanıdıktan müsaade isteyip kendini bu yeni gelene devretti ve sordu:

— Buyur bakalım... Ne diyecektin?

— Hiç, dedi fedakâr ahbap. Sizi o adamın elinden kurtarmak istedim. Şöyle biraz yârenlik ederdik...

O zaman, Kurbanoğlu, artık dayanamadı:

— Peki, onun elinden kurtardığına teşekkür ederim. Hüsnücüğüm ama, dedi, ya senin elinden beni kim kurtaracak?

⊞ ⊞

Ressam ve modeli!

Ressam Bedri Rahmi, bir sergisinde at kuyruğu saçlı bir kadın resmi teşhir etmişti. Ama, ona modellik eden kadının saçları at kuyruğu olacak kadar uzun bile değildi.

Günün birinde, Bedri Rahmi, eski modeline rastgeldi. Bir de baktı ki, kadının at kuyruğu var:

— Vay, demek at kuyruğu ha?

— Tabii, diye cevap verdi model; Picasso'nun sözünü sade siz bilmezsiniz ya... Ne demiş üstat? Er geç, modellerim benim eserlerime benzer... Ben de, yaptığınız resme benzedim işte!

Sonra, birden ilâve etti:

— Maalesef!

Aman dikkat!

Muharrir Eser Tutel, Beyoğlunda oturuyordu. Dede yadigârı, ahşap bir evleri vardı.

— Geçen gün, diye anlatıyordu Eser, evin ahşap basamaklarını çıkarken dikkat ettim, her basamak ayrı ses veriyor... Bir de ne duyayım? İkişer ikişer çıkarsam Dağ Başını Duman almış marşını, üçer üçer çıkarsam Ey Gaziler şarkısını hatırlatmıyor mu?

Palavranın bu kadarına dayanamıyan bestekâr Nuri Sami atıldı:

— Aman dikkat, Eser bey.... Yukarıdan aşağıya doğru ayağın bir kaydı mı, cenaze marşı hazırdır!..

Felâketin büyüğü!

Sirkteki fillerden biri ölmüştü. Canbazlardan biri, iki gözü iki çeşme ağlayan soytarıya acıyarak sordu:

— Gözlerinin yaşı dinmiyecek mi? Anlaşılan çok seviyordun, ha?

— Yo, dedi adam; hayır, ama gömme işini bana havale ettiler...

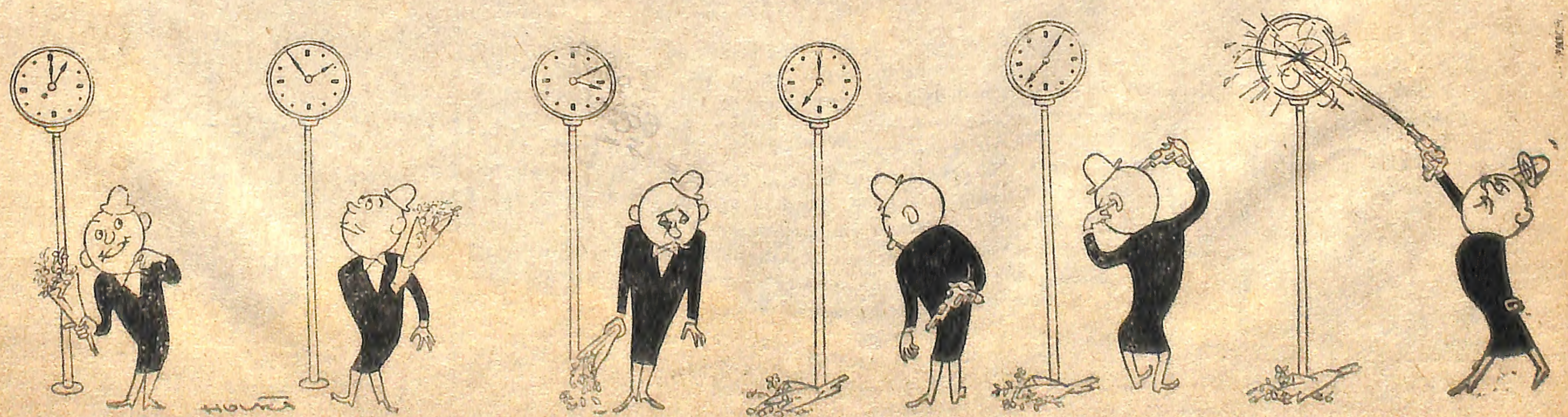

YAZISIZ!..

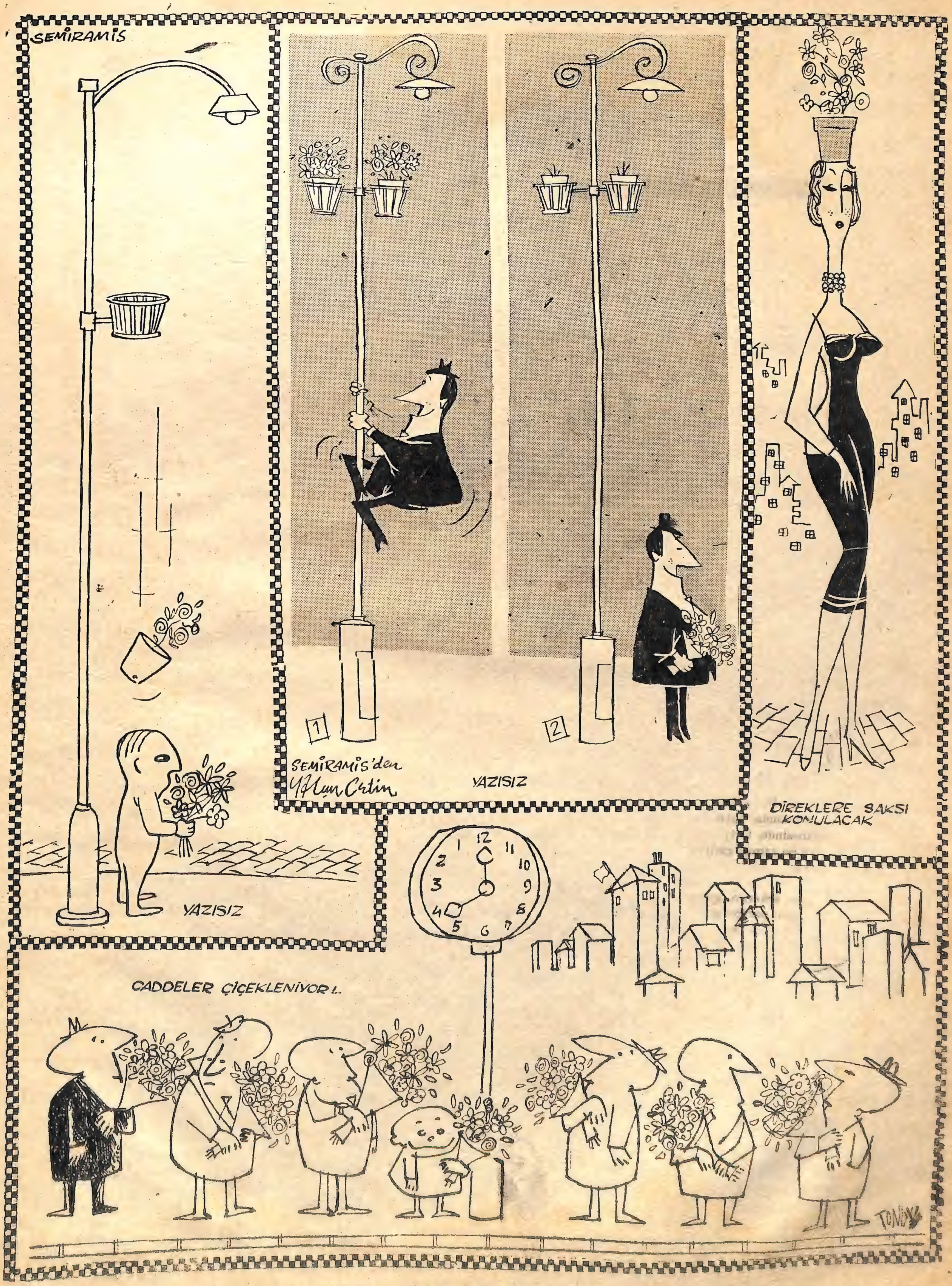

İstanbul sokakları çiçeklendirilecek! — Gazeteler —

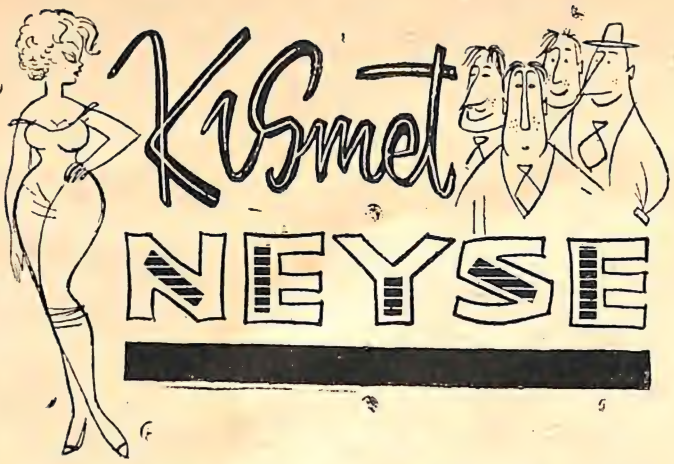

Kısmet NEYSE

— Vay, Hüsameddinciğim, nerelerden çıktın böyle?

— Buradaydım Sermet... Ya sen?

— Taşrada gezdik, tozduk, nihayet dönüp dolaşıp kürkçü dükkânına geldik...

— Çoluk çocuk iyiler ya?

— Eh işte...

— Galiba senin bir oğlunla bir kızın vardı...

— Öyle ya... Yirmi sene sonra, iyi hatırladın doğrusu...

— Tabii... Biz kardeşiz yahu... Nasıl çocuklar?

— Oğlan mühendis oldu. Bir inşaat şirketi kurdu. İşi iyi... Ama kızı bir türlü evlendiremedik gitti...

— Bildiğime göre kusursuz bir kızdı...

— Öyle... Allah şahit, kızdan bir şikâyetim yok. Ama olmadı, olmadı gitti işte... Kısmet neyse o oluyor...

— Doğru, kardeşim...

Ama, Hüsam, Sermet'in bam teline basmıştı bir kere. Ne kadar uğraşsa susturamıyacaktı. Sermet durmadan anlatıyordu:

— Kızı Üniversiteye verdikti ya... Daha sabahısına bir kısmeti çıktı... İyi, parlak bir gençti... Kızın da gönlü vardı. Fakat cesaret edip veremedik. Çünkü oğlan bir yerde memurdu. O sıra seçimler yapılacağı için sen kalk, istifa et, adaylığını koy...

— Fena mı Sermet'ciğim? Mebus damadın olurdu...

— Zor olurdu... Herif muhalefetten. Nereye oluyor? Tabii seçimlerden sonra eski işine de dönemiyeceğinden... Birinci tâlibi böylece kaçırdık. İkincisi dersen o da öyle: Bir gazeteciydi. Ama gazetesini görsen parmağın ağzında kalır: Her sahifesinde bir vekil imzası..

— E, daha iyi ya, bütün muharrirleri iktidar erkânı demek...

— Ne muharriri yahu?.. Hepsi ağız dolusu tekzip yazısı...

— Yaaa, vah vah.. Demek başka istiyen olmadı?

— Oldu olmasına... Oldu ya, ben vermedim...

— Neden?

— Çocuk keldi.

— Allah Allah... Ne yapsın yani? Kelim diye evlenmesin mi? Tarihimizde bir çok şanlı şerefli keller vardır ki hepsi evlenip çoluk çocuğa karışmışlardır...

— Kazın ayağı öyle değil... Bizimkinin kel ayıbından başka bir de sinema merakı vardı. Kendini bilmem hangi artiste benzetiyordu. O günlerde pek moda olan bir herife...

— Yul Brynner...

— Ne karın ağrısıysa... Çektim kızı kenara: «Kızım», dedim, «sen bununla evlenmek istiyorsun, bütün genç kızlar ona bayılıyor diyorsun ama, günün birinde kelliğin modası geçince ne yapacaksın? İyisi mi, vaz geç bu sevdadan...»

— Zorla vazgeçirdin demek. Kızcağızın kısmetine engel oldun...

— Allaha şükür, engel olmadım. Çünkü, hemen her ay kıza bir kısmet çıkıyordu. Hele kız, adı duyulmadık bir gazeteye sosyete dedikoduları yazmağa, öteye beriye dalıp çıkmağa başlayınca damat namzetlerine bir hız geldi mintarafillâh...

— Bâri ince eleyip sık dokumasaydın sen de...

— Ben değil, bu sefer kız ince elemeğe başladı. Meselâ yakışıklı, orta yaşlı bir tüccar vardı. İthalâtçıymış. Ne ithal eder içeri, bilmem ya bu zamanda... Kızı istedi. Ama kız, kısa bir denemeden sonra onu istemedi...

— Ne denemesi...

— Damat adayı, kızı bir baloda iyice sıkıştırıp öpmüş. Annesine söylediğine bakılırsa çok ustalıklı öpüyormuş herif. İlle velâkin «Bu, başka kadınları da muhakkak böyle öper durur, ben ömrüm oldukça onun peşinden koşamam» diye kestirdi attı. Ondan sonraki bir ressamdı. Von Kak mı ne, bir deliye âşıkmış. Ona benziyeceğim diye, daha nişanlandıklarının haftasına kulağını kesip bizim kıza gönderdi. Sonra da boyaların ortasında ekmek bıçağını karnına sapladı gitti. Daha sonra bir telgrafçı istedi bizim kızı. Ama, seninki tenezzül eder mi? Moderin değilmiş telgrafçı. Zavallı adam, Allahın günü postahane postahane dolaşır, bize telgraf çeker, sonra da kendi postahanesinden alır, eve taşırdı...

— Vah vah, pekiy, şimdi kızın evde mi oturuyor öyle?

— Yok canım, evde oturur mu hiç? Sermaye verdik. Yer altında bir lokal açtı. Kibarca meyhane demek. Bütün sosyete oraya geliyor. Kıza «şen dul» adını takmışlar. Dehşetli para kazanıyor. Günün birinde belki para kuvvetine evlenir biriyle...

İki arkadaş, buluştukları zamanki neşelerini bulmak için kadehleri devirdiler.

— Hikâyeci —

Eczacı — Bu ilâçtan mı? Bu ilâçtan, ilâç için bile yok beyim!..

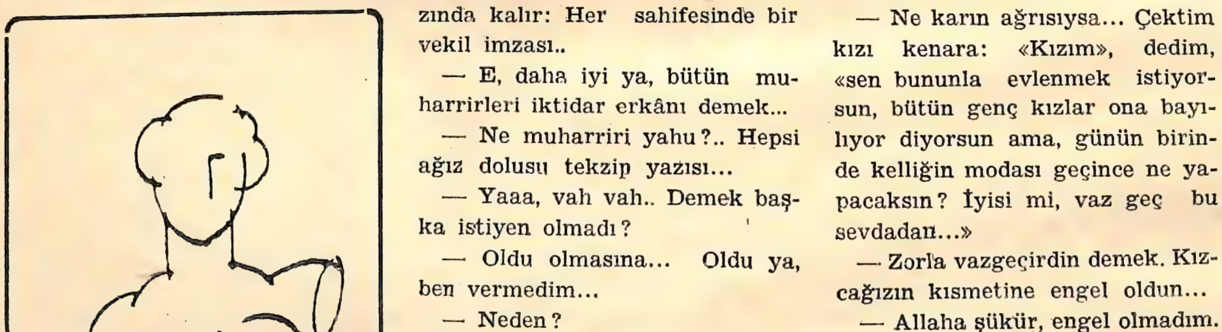

YAZISIZ!..

Niçin?.. Niçin?

ADAMCAĞIZ yana yakıla, etrafını saran arkadaşlarına anlatıyordu:

— Bilirsiniz karımı ne kadar severim. Onunla evleneli beş sene olduğu halde daha dün evlenmiş gibi sevişiriz. İşte geçen hafta da, ticarî bir mukavele için Ankaraya giderken beni göz yaşları ile uğurladı; «Çabuk dön sevgilim» diye arkamdan el salladı. İşim bitince, «Çarşambaya dönüyorum!» diye kendisine telgraf çektim ve eve geldiğim zaman onu başka bir adamın kolları arasında buldum!.. Niçin bana bunu yaptı, niçin, niçin?..

Zavallı adamcağız göz yaşlarını zaptedemiyordu. Tesellisi de imkânsız bir durumda olduğu için, onu keder içinde dinliyen arkadaşları söyliyecek söz bulamıyorlar, o da:

— Niçin, niçin?.. diye başını oradan oraya vuruyordu.

En sonunda dostlarından biri dayanamadı:

— Bu kadar üzme kendini, diye lâfa girişti; git bu hâdiseyi, anlayışla seni dinliyebilecek bir kadına anlat... Meselâ meselâ, annene anlat. Sualinin en doğru cevabını bir kadın olmak dolayısiyle o verebilir.

— Annem mi? dedi, zavallı adamcağız, evet beni ancak o anlıyabilir.

Ve doğruca gidip annesini buldu, acıklı hikâyesini ona da anlattı ve ayni suali sorarak sözlerini bitirdi:

— Niçin bana bunu yaptı anne, niçin?..

Annesi bir müddet sustu ve düşündü. Sonra elini ihanetzede oğlunun omuzuna koyup, şefkat dolu bir sesle:

— Yavrucuğum, dedi, muhakkak ki telgrafını almamıştır. Yoksa...

Çöpler değerlendirilecek.. (Gazeteler)

Kefaret!

Nedret Güvenç'i herkes sahne sanatkârı olarak tanır. Halbuki o, sade sanatkâr değil, ayni zamanda dehşetli mizah kabiliyeti olan bir kadındır. Bir akşam, Kulis'te çay içerlerken gözlerini ileriki masada bir adama dikmiş, dalgın dalgın bakıyordu. O kadar ki, adamcağız masasından kalktı, geldi, selâm verdi:

— Affedersiniz hanımefendi, demindenberi dikkatle beni tetkik ediyorsunuz. Acaba beni tanıyor musunuz?

Nedret şaşırmıştı:

— Ha, ha, hayır efendim... diye kekeledi. Adam devam etti:

— Bereket kendimi bilirim. Sizin kadar güzel bir hanımın dikkatini çekemiyeceğimin farkındayım. O halde?

Bu kadarı münasebetsizlikti artık. İnsanın gözü dalmaz mıydı yani? Nedret Güldü:

— Söyliyeyim efendim, dedi. Demin sizin yerinizde gayet güzel bir genç oturuyordu. Ona da ayni şekilde uzun uzun baktığımı sonradan farkettim. Bu sefer o ayıbın kefaretini ödüyordum!

Alâmeti farika!

İmar faaliyetinin yıkma devresinde, kırmızı plâkası çamurdan okunmaz hale gelmiş harap bir kamyon, yol kenarına yanaşmıştı. Hırpani kılıklı bir takım işçiler, harıl harıl, yıkılan binaların cam, çerçevelerini kamyona yüklüyorlardı. Trafik polisi yanlarına geldi.

— Binin komyona, yürüyün merkeze! dedi..

— Aman ağabey, ne merkezi?

— Çok lâf etmeyin. Sizin hırsız olduğunuz besbelli....

Bu sefer hırsızlar, mayna ettiler. İçlerinden biri sordu:

— Ağabey, biz her tertibi aldıydık. Nasıl çaktın bu işi?

— Kör kör parmağım gözüne, dedi memur, etrafınıza baksanıza. Sizin kadar acele çalışan işçi var mı hiç?

En uzunu...

Yedek Subay'da kıt'a hizmetini yapmış, mektebe kaydolmuşlardı. Hepsinin, meslekleri de gözönüne alınarak, sınıfları ayrılıyordu. Komutan:

— Sizin mesleğiniz neydi? diye sordu.

— Ressamım...

— Öyleyse harita şubesine... Ya sizin?

— Mühendis...

— O halde topçu sınıfına... Ya siz?

Bu seferki kekemeydi. Başladı:

— Ta.. ta.. ta.. ta.. ta.. ta...

— Kâfi, kâfi, dedi komutan, sizi de makineli bölüğüne ayırırız.!

YAZISIZ!..

Mısır'la Suriye, Irak'la Ürdün birleştiler.. (Gazeteler)

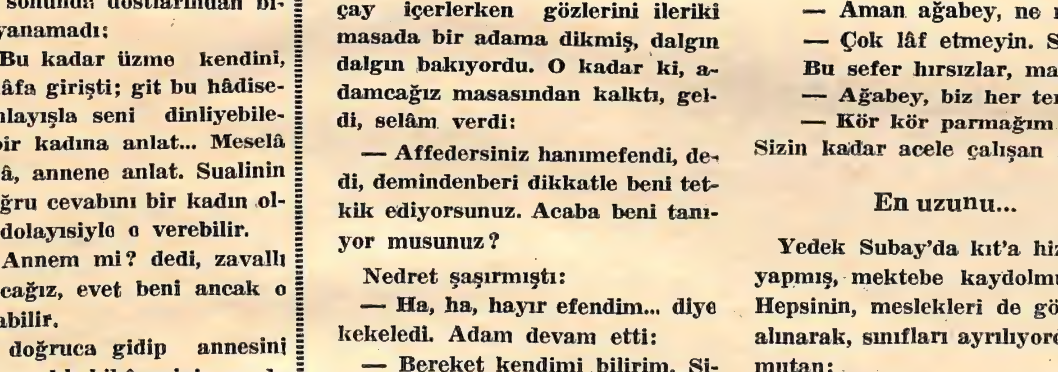

Lübnan, Suudi Arabistan, Bahreyn — Acaba hangisine göre yolumuzu bulsak?..

Mektup içinde kahve ele geçirildi.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

Ben de!

Batılı gazetecilerden bir grup, Sovyet hükûmetinin davetlisi olarak Rusya'yı ziyaret ederken, bir ziyafetteydi. Sofrada akla gelebilen, her şeyin mevcut olduğunu gören batılı gazetecilerden biri, yanındaki Rus mihmandara:

«— Doğrusu, dedi, Rus ya'da böyle nefis yemeklerin mevcut olduğunu hiç bilmiyordum.»

Rus mihmandar, gazetecinin kulağına eğilerek fısıldadı:

«— Ben de... Ben de...»

«Milliyet»

Borçlular!

Bir New York gazetesinde şöyle bir ilân çıktı:

«Bugünden itibaren karımın yapacağı borçlardan mes'ul olmadığımı bildiririm.

Mr. L. B.

Ayni sütunda ve daha aşağıda ise başka bir ilân daha vardı:

«Kocam Mr. L. B. bundan sonraki borçlarımdan mes'ul değildir; zira kendininkileri dahi ödiyememektedir.»

Mıs. L. B.

Bir damla

Bir teklif!

Almanlar, Berlinde harbin yıkıntılarını kaldırırken, çıkan molozları bir araziye yığa yığa muazzam bir dağ vücuda getirdiler. Üstelik, 200 bin adet de ağaç dikerek pek mânalı bir harp âbidesi kazanmış oldular.

Hani hiç de yabana atılacak bir fikir değil. Meselâ biz de İstanbul imarını bu şekilde pek âlâ âbideleştirebiliriz!

Ağaç olarak da, bilhassa incir, doğrusu pek yakışır!..

Bedii FAİK
«Dünya»

FIKRA yarışı

Kurban!

Baba, oğul, motörleriyle hamsi avına çıkmışlardı. Dönüşte sert bir karayel, denizi allak bullak etmeğe başladı. Tehlikedeydiler. Oğlan, beti benzi uçmuş, diz çöktü

— Allahçuğum, ha peni kurtarırsan, sana pi hamsi kurpan idicuğum!

Ama, fırtına büsbütün artmıştı. Oğlan tekrar etti:

— Allahçuğum, iki hamsi kurpan idicuğum!

Dalgalar gittikçe büyümüştü. Oğlan, dualar tesir etmedikçe kurbanların sayısını çoğaltıyordu. Bir aralık:

— Rabbicuğum, yüz hamsi...

Derken, babasının sert sesi ile sert eli:

— Pak şu terese, kurpan ede ede hamsi pirak madi!

Diye suratında patlayınca, oğlan yavaşça fısıldadı:

— İnanma papacuğum, pen oni kandiririm!..

Cemil BATUMAN
Soydan Cad. No. 25
ADANA

— Bu oyunun mutlaka çıplak oynanacağından emin misin?.. (Amerikan)

ÇIKMASIN!

Her cihetçe hâlimizden belli istikbalimiz,
Sözlerimden asrın icraatını zem çıkmasın,
Ehl-i vicdânın aceb mi hapse mahkûmiyyeti;
Maksat, istikbâle bir namuslu âdem çıkmasın!

KALMIYOR!

Padişahım, bir dirahte döndü kim gûya vatan,
Dâimâ bir baltadan bir şâhı hâlî kalmıyor.
Gam değil uğrunda yurdun böyle elden gitmesi,
Gitgide zulm etmeye elde ahâli kalmıyor!

Eşref

[Diraht: ağaç - Şâh: dal demektir].

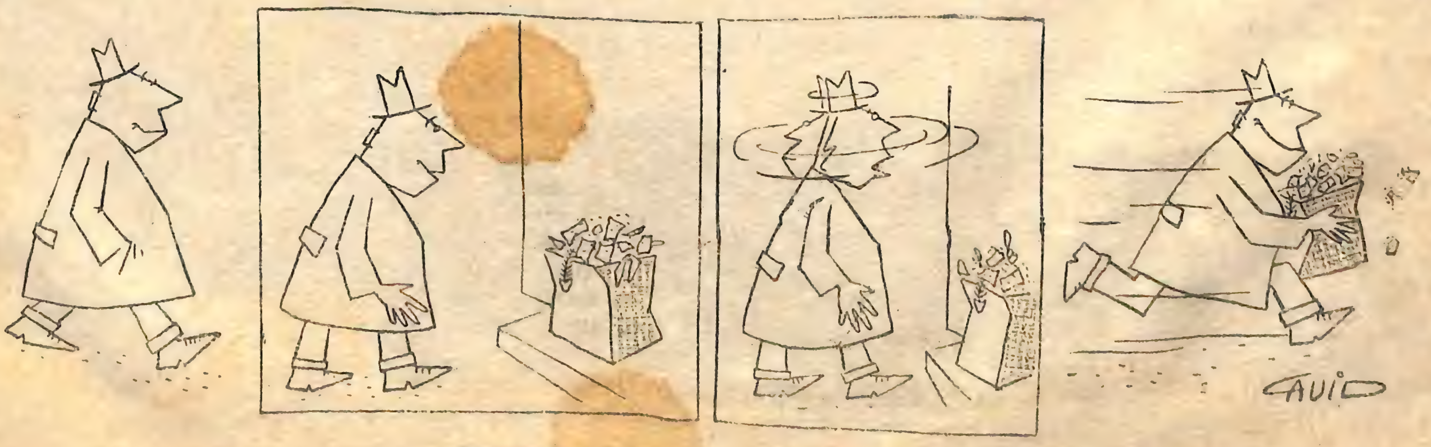

Çöplerimiz kıymetlenecek.. (Gazeteler)

Milletlerin Güldükleri

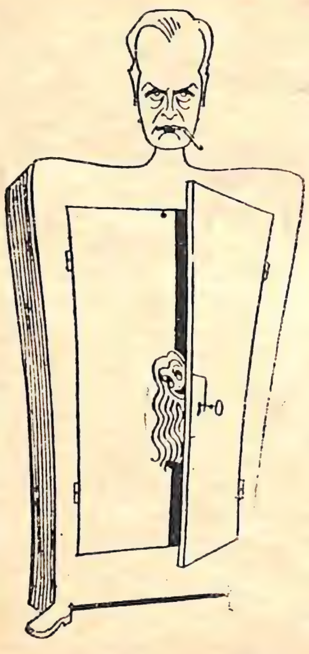

... *Ve Allah erkeği yarattı!*
Curd Jürgens

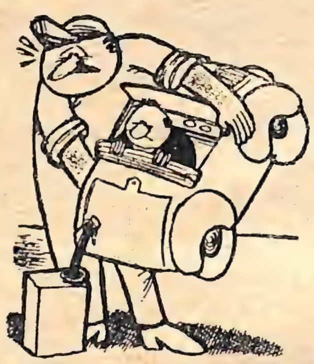

— *Affedersiniz, yarım litre fazla koymuşum!..*
(İtalyan)

Doktor gelinceye kadar...

Herbshriner'in henüz beş yaşındaki küçük oğlu fena halde hastalanmıştı ve müthiş ıstırap çekiyordu. Derhal telefon edip doktoru çağıran Herbshriner sordu:

— Doktorcuğum, siz gelene kadar bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?

Doktor da gayet samimî cevap verdi:

— Tabiî var! Vizite ücretini hazır edin! (Alman)

Akıl hastanesinde:
— *Sen kendini fare zannetmekten vazgeç... Öyle olsa, seni çoktan yerdim: Benim kedi olduğumu görmüyor musun?..*
(Fransız)

Sarhoş oyuncu!

İki sarhoş gemici, barda viski içiyorlardı:

— Uykum geldi, dedi bunlardan biri, haydi bir oyun oynıyalım.

Öbürü:

— Haklısın, diye cevap verdi, haydi «Ben kimim bil?» oyununu oynıyalım.

— Peki öyleyse. Sen kimsin bakalım!

— Ben sarışın bir sinema yıldızıyım. Yuvarlak ve geniş kalçalarım, incecik bir belim, muazzam ve bana «bomba» dedirten bir göğsüm ve mavi gözlerim var. Bil bakalım ben kimim?

Öbür gemici, bu tarifin sonuna kadar zor sabretmişti. Kendinden geçmiş bir halde:

— Kim olursan ol be! diye bağırdı, ne duruyorsun haydi sarıl da beni öpsene!.. (Fransız)

— *Sakın generalle dans etme şekerim, nişanları insanın göğsünü donduruyor!..*
(İtalyan)

Önemli çağrı!

Meşhur İngiliz kulak, burun, boğaz mütehassısı Sir Marell Mackenzie'nin telefonu acı acı çaldı. Kendisini gene çok meşhur portre ressamı James Whistler çok acele olarak çağırıyordu. Herhalde mühim bir vaziyet vardı. Sir Mackenzie koşa koşa ressamın evine vardığında hastanın; çirkin ve ihtiyar bir buldok köpeği olduğunu gördü. Sesini çıkarmadı ve köpeği muayene edip reçetesini yazdı ve hayli kabarık bir vizite ücreti alıp geri döndü.

Ertesi sabah erkenden bu sefer ressamın telefonu çaldı. Doktor çok acele olarak kendisini çağırıyordu. Bunun sevgili köpeği ile ilgili olabileceğini düşünen ressam derhal geldi.

Doktor ise, oralarda değildi; kendisini sakin sakin karşıladı bir kahve getirtti. Sonra ressamı alıp evinin banyo dairesine götürdü, duvarları işaret ederek:

— Buralara, dedi, bazı resimler yapmanızı rica edecektim de... Onun için sizi... (İngiliz)

★ ★ ★

Para...

Amerikada bir zamanlar hüküm süren Şimal - Cenup anlaşmazlığına ve yapılan harplere ait muhtelif hikâyeler ve filmler vardır. Ve bugün Amerikada el'an bir Şimallilik ve Cenupluluk rekabeti hissedilir.

Şimal ve Cenup arasındaki gerginliğin son haddini bulduğu sıralarda Şimalli bir papaz pazar günü kilisede vaaz veriyordu. Mevzuu para idi. Rahip şöyle söylüyordu:

— Sevgili dindaşlarım. Para insanı ancak aldatır ve fena yola sürükler. Herşeyi satın alabilir, fakat sevgiyi, saadeti temin etmez. Kırık bir kalb, para ile tamir edilmez. Para değil ancak şahsî meziyetleri insana itibar temin eder. Paraya kıymet vermeyin aziz kardeşlerim. Zira dünyanın en değersiz şeyidir.

Rahip lafının burasında birden durdu kendini topladı ve:

— Tabiî diye ilâve etti. Bu sözlerimle Cenupluların parasını kastediyorum. (Amerikan)

«Az veren candan...»

Babası küçük oğlunun karakterini ölçmek için o pazar sabahı kiliseye giderken bir 25 franklık bir de 5 franklık para vererek:

— Oğlum, dedi vaazdan sonra iane tabağını dolaştırırlarken bunların hangisini istersen onu at...

Eve döndükleri zaman sordu:

— Hangi parayı attın oğlum?

Küçük oğlan anlattı:

— Babacığım, vaazda papaz dedi ki: (Allah yardım edenleri sever; yardımın azı çoğu olmaz. Ne verirseniz verin. Az veren candan, çok veren maldan). Onun üzerine ben de tabağa 5 frangı attım babacığım!

(Fransız)

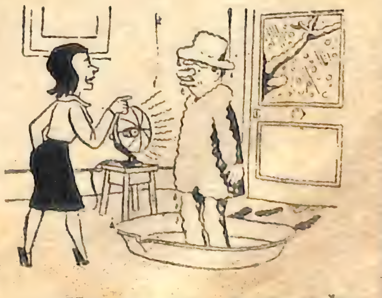

— *Her tarafın kurumadan salona girmek yok!..*
(İngiliz)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 4 —

— Hay aksi şeytan!

— Ne var?

— Üst satırı da beraber yaladım. Aklım başımda değil ki...

Ata efendi tezkereyi arkadaşının elinden aldı. Yalanan yerleri tekrardan doldurdu. Üzerine rıh döktü; önüne bıraktı. O esnada Şücaaddin, yine usulcacık:

— Kalk! dedi. Dışarıya gel de, konuşalım.

Birbirlerinin ardınca çıktılar. İçeri taraftaki tenha bir koridora çekildiler. Ata efendi:

— Anlat bakalım! dedi.

— İşte anacığım: Ben, bizimki ile artık bir arada oturamaz oldum.

— Aranızı bulacak kimse yok mu?

— Nafile! Molla, kızını ne yapıp yapıp benden ayırmağa karar vermiş. Moruğun, Malatya kadısı olduktan sonra burnu büyüdü. İkide bir öteki damadını, bizim bacanak olacak katırı metheder, durur. O akıllı imiş, becerikliymiş... Yükselmenin yolunu biliyormuş; kendisini sevdirmiş... miş... miş! Herifçi oğlunun ciğeri beş para etmez ama, doğrusu hazine-i hassa memurları bizim gibi değil. Orada hem aylık peşin, hem de avanta var. Üstelik, ne de olsa padişah kapısı.

— E, ne olacak şimdi?

— Ne olacağı var mı?.. Bu sabah, evden çıkarken, Molla dayattı.

— Ne dedi?

— Ya, ayalini alır, ev tutar oturursun... Yahut ki tatlik edersin, dedi. Ev tutacak halim olmadığı için, ben de bittabi ikinci teklife yanaşacağım.

— Refikan ne diyor?

— O ne diyecek Allahını seversen?.. Babasının her dediği sanki ferman-ı hümayun. Ağzını bile açmıyor.

— O halde, boşa. Ne yapalım?

— İyi ama, dediğim gibi, validenin yanına taşınmaklığım için de para lâzım.

— Yaseften uydurmağa bak.

— Tamam! Ben Yahudiyi gördükçe bucak bucak kaçıyorum... Daha kendisinde iki senedim var.

— E, ne düşünüyorsun?

— Bizim İbrahim ağadan alamaz mıyım acaba?

— Sor bir kere.

— Ben sormayım da, sen önce bir ağzını ara. Senden bunu rica edecektim.

— Peki. Sen git de kaleme, ben konuşayım.

— Ha! Unuttum... İbrahim ağa belki de rehin ister. İki tane Rumeli şimendifer tahvilim var. Burada yanımda. Onları veririm. Haydi Ata'cığım şu işi becer.

Şücaaddin kaleme döndü. Ata efendi, odacı İbrahimin olduğu yere kadar ilerledi. Eliyle işaret edip, yanına çağırdı.

— İbrahim ağa, bizim Şücaaddin senden biraz ödünç para istiyor.

Odacı, câlî bir hayret gösterdi:

— Bende para nerede?.. Tövbe tövbe, on param yok. Hepsini dağıttım.

— Canım, sende olmaz olur mu? Çocuk pek ziyade darda. Karısından ayrılıyor?

— Ne diye ayrılıyor ki?

— Ne bileyim, elâlemin iç yüzünü? Ayrılıyorlar işte... Şuna, ne yap yap, on lira kadar bul.

— Amanın! On lira mı?.. Allah bilir yok.

— Etme İbrahim ağa... Sevaptır. Sana, rehin de istersen, onu da verecek.

— Nasıl rehin?

— Şimendifer kâğıdı.

— Ne şimendiferi?

— Hani şimendifer kâğıtları yok mu?.. Sarraflarda satılıyor. Sağlam paradır.

İbrahim Ağa, rehin lâkırdısını duyup biraz yumuşamışken, bu aklı ermediği, ne olduğunu bilmediği şimendifer kâğıdından kuşkulanmıştı. Ata efendi ısrar ediyordu:

— Canım! Ben de ayrıca kefil olurum. Ne korkuyorsun?

— Korkmak değil... Ama, sahiden param yoh. Bir yol, kapı yoldaşlarına sorayım.

— Sor ama, çabuk cevap ver. İş aceledir.

— Peki. Ahan şimdi haber veririm; sen git.

Ata efendi arkadaşının yanına gittiği vakit, onun nazarlarında okuduğu endişeyi, gözlerini kırpmak suretiyle teskin etti. Bir de pusla çiziktirip uzattı. Bunda:

«İbrahimi iyice sıkıştırdım. Şimdi cevap getirecek» diyordu.

Sabırsızlıktan kabına sığamıyan Şücaaddin, beyaza çekmek üzere eline aldığı kargacık tashihli müsveddeyi bir türlü sökemiyordu. Kelimeleri atlıyor, çıkıntıların farkına varmıyor, 11, 2, 55 işaretli ilâveleri kaale almıyordu. Dört tabaka kâğıt ziyan etmiş, iki kalem kırmış, hâlâ tezkereyi beyaz edememişti.

Mümeyyiz Kâşif efendi, müstacelen Sadrazamın mührüne arzedilecek olan bu kâğıdı bekliyordu. İkide bir, yerinden başını kaldırıp, keçi sesi gibi titrek bir sesle soruyordu:

— Şücaaddin efendi! Tezkere-i maruzenin emr-i tebyizi miskiyyül-hitam olmadı mı?..

— Şimdi bitiyor efendim!

İbrahim ağa hâlâ gözükmüyordu. O da, dışarıda, diğer bütün odacıların aklı erer takımını başına toplamış, istişareye koyulmuştu. Kendilerine mahsus şive ile konuşuyorlardı:

— Ergi boyun genem ödünç para istiyi. Ne deyin Hüseyin?

— Ne diyeceğim? Sen bilin gayri.

— Mühteber kefil görsedirir mikin?..

— Rehin veriyi.

— Ne veriyi kin?

— Gara pampurunun temessüklerini veriyi.

— Gara pampurunun temessükleri o soyhada ne geziyi? Babasının malı mı kin?

— Ula, eylesi değil... Bunlar tapu temessükleri kimin değil.

— Ya, nedir kin?

— Bunlar sarraflarda alınur, satılur. İkramyası vardur. İki ayda bir Furansada çekiyler de, efendüme deyim, ikramya çıhiy.

İbrahim ağa, derin bir düşünceye daldı. Kulağına böyle bir şey vaktiyle de çalınmıştı. Mahmutpaşa başındaki kocaman hanın sahibi meşhur Abut efendiye bu şimendifer piyangosunun bir iki defa üst üste vurduğunu ve o muazzam servetin temeli bu suretle kurulduğunu işitmişti. Arkadaşından biraz daha tafsilât almak ihtiyacını duydu:

— Bağa bah!.. İkramya her vahıt çıhiy mi?

— Gısmeti olana çıhiy.

— Gısmeti olanı nirden biliy ki?

— ! ! !

(Devamı var)

Adem oğlu!..

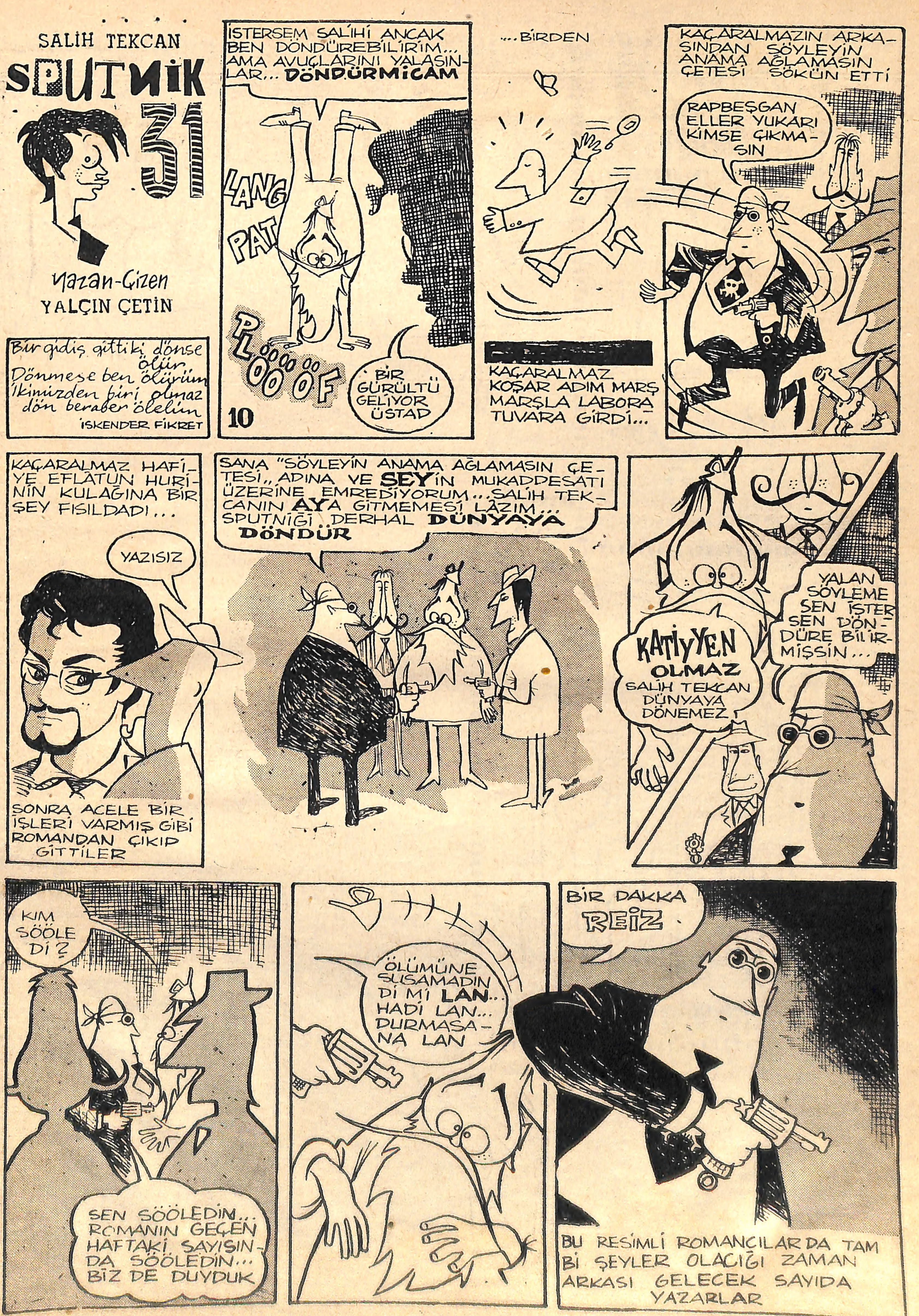

SALİH TEKCAN
SPUTNİK 31
Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN
Bir gidiş gittik ki dönse ölür, Dönmese ben ölürüm İkimizden biri olmaz dön beraber ölelim
İSKENDER FİKRET
İSTERSEM SALİH'İ ANCAK BEN DÖNDÜREBİLİRİM... AMA AVUÇLARINI YALASINLAR... DÖNDÜRMİCAM
LANG
PAT
PLOOOOOOF
BİR GÜRÜLTÜ GELİYOR ÜSTAD
10
....BİRDEN
KAÇARALMAZ KOŞAR ADIM MARŞ MARŞLA LABORA TUVARA GİRDİ...
KAÇARALMAZIN ARKASINDAN SÖYLEYİN ANAMA AĞLAMASIN ÇETESİ SÖKÜN ETTİ
RAPBEŞGAN ELLER YUKARI KİMSE ÇIKMASIN
KAÇARALMAZ HAFİYE EFLÂTUN HURİNİN KULAĞINA BİR ŞEY FISILDADI...
YAZISIZ
SONRA ACELE BİR İŞLERİ VARMIŞ GİBİ ROMANDAN ÇIKIP GİTTİLER
SANA "SÖYLEYİN ANAMA AĞLAMASIN ÇETESİ,, ADINA VE ŞEY'İN MUKADDESATI ÜZERİNE EMREDİYORUM... SALİH TEKCANIN AY'A GİTMEMESİ LÂZIM... SPUTNİĞİ DERHAL DÜNYAYA DÖNDÜR
KATİYYEN OLMAZ SALİH TEKCAN DÜNYAYA DÖNEMEZ
YALAN SÖYLEME SEN İSTER SEN DÖNDÜRE BİLİRMİŞSİN...
KIM SÖÖLEDİ?
SEN SÖÖLEDİN... ROMANIN GEÇEN HAFTAKİ SAYISINDA SÖÖLEDİN... BİZ DE DUYDUK
ÖLÜMÜNE SUSAMADIN Dİ Mİ LAN... HADİ LAN... DURMASANA LAN
BİR DAKKA REİZ
BU RESİMLİ ROMANCILARDA TAM Bİ ŞEYLER OLACIĞI ZAMAN ARKASI GELECEK SAYIDA YAZARLAR

Dünya Karikatürleri

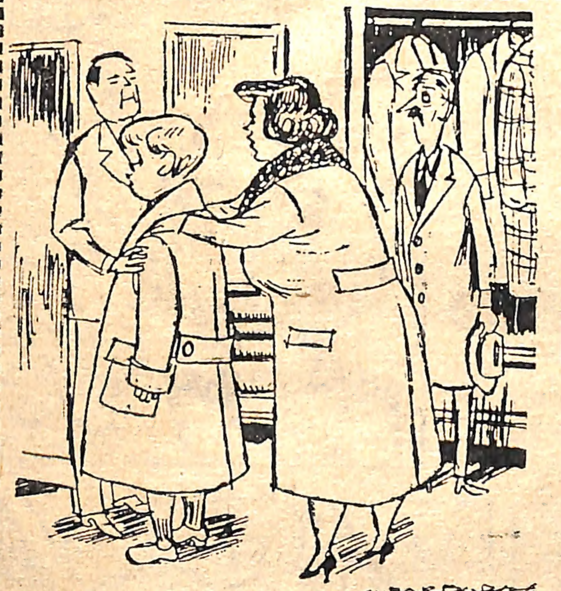

–ZİYANI YOK, BÜYÜK OLSUN, ESKİYİNCE BABASI GİYER !..

–AFFEDERSİN KARICIĞIM, BU HALE GELDİN SANDIM !..

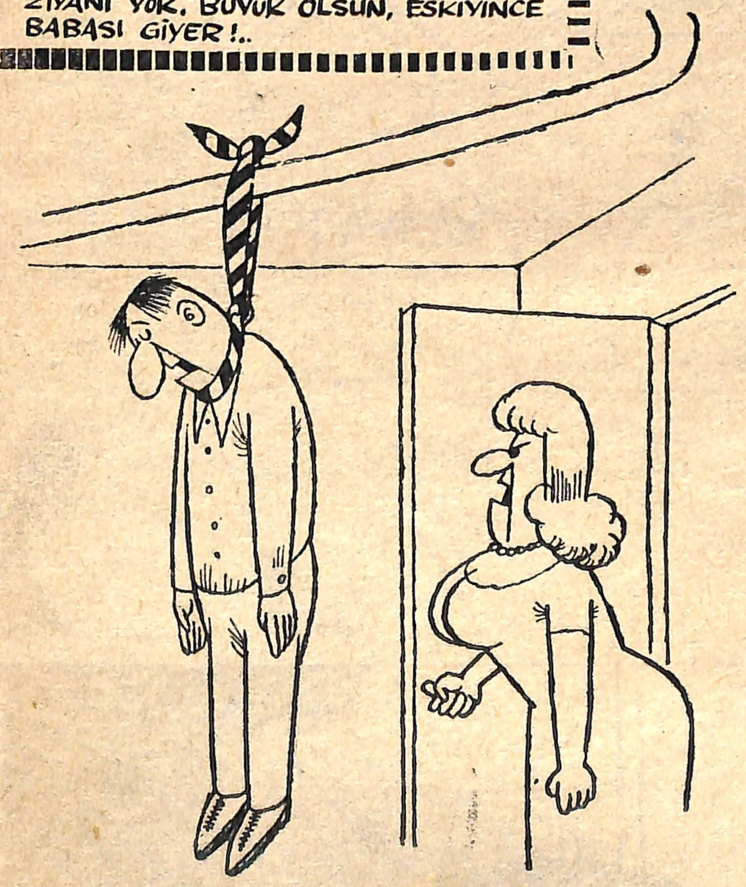

–YAAA, DEMEK SANA HEDİYE ETTİĞİM KRAVATI BEYENMEDİN HA !..

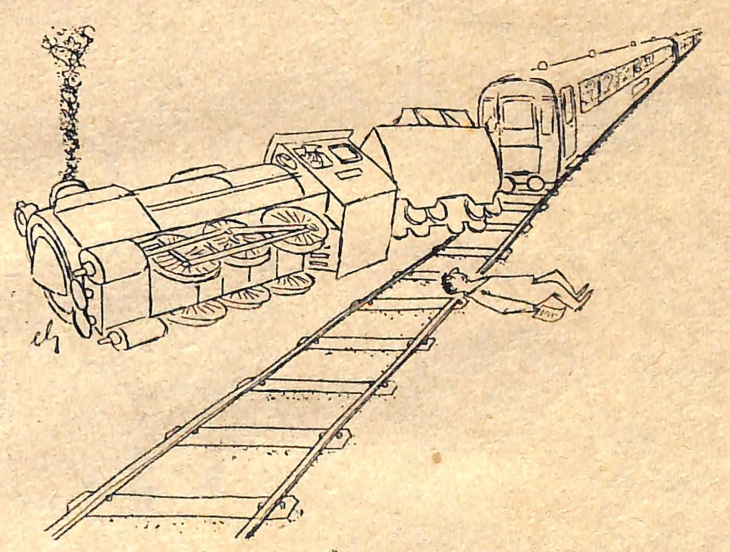

YAZISIZ

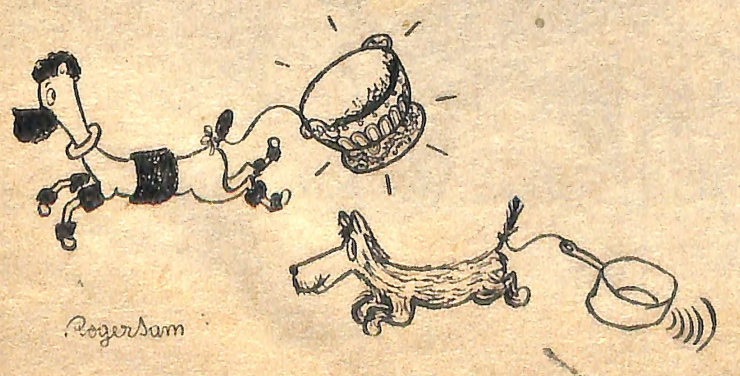

SINIF MÜCADELESİ !..

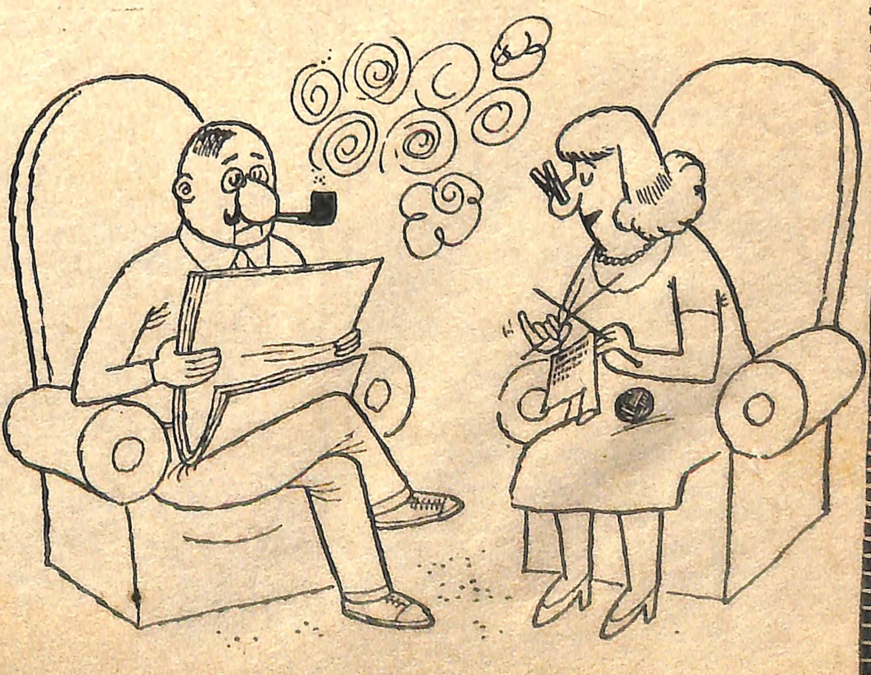

YAZISIZ

Denizcilik Bankası

Bütün

Banka muameleleri için

Hizmetinizdedir.

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone: Seneliği 37,5 altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

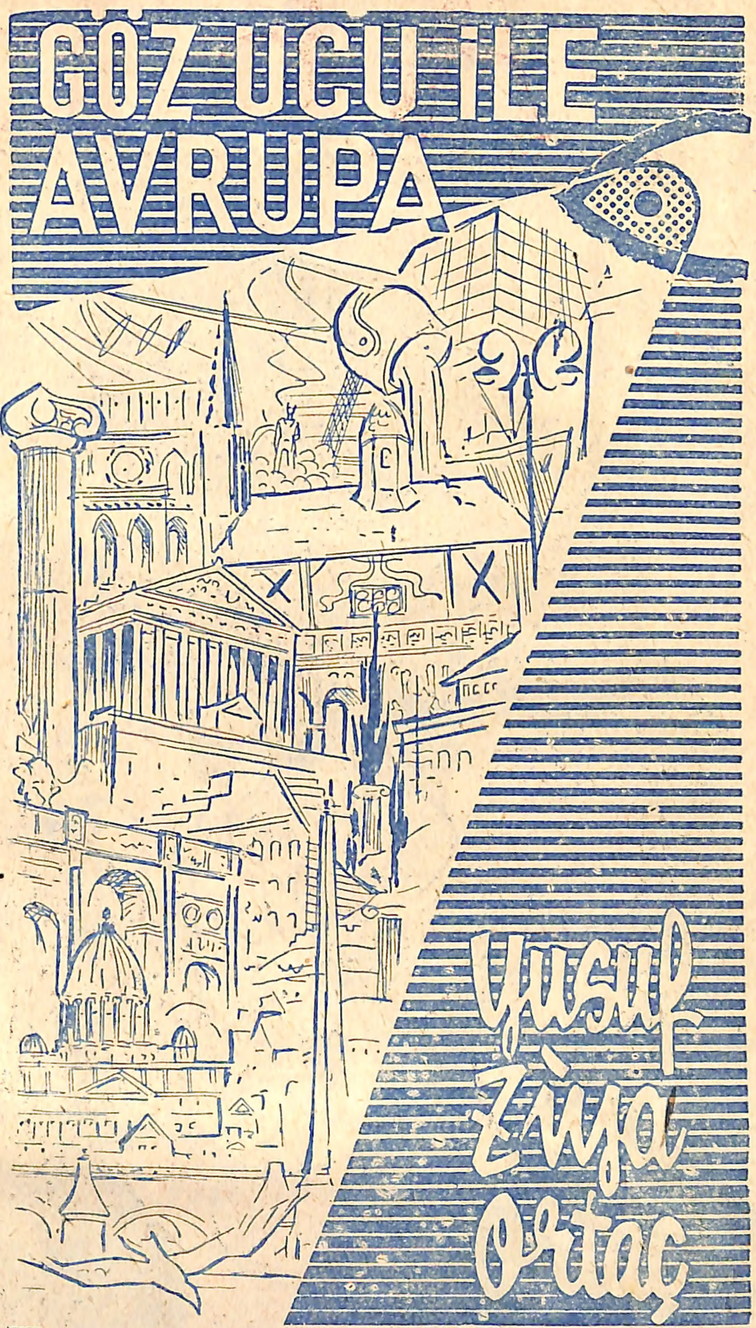

Seyahat edebiyatının en güzel eseri.

Salı Günü Çıkıyor!

FİYATI 1 LİRA. ○ AKBABA YAYINEVİ

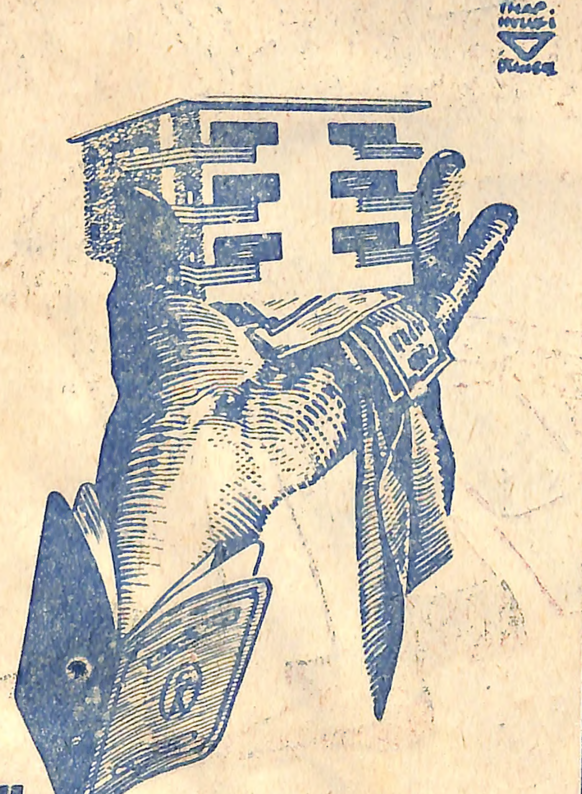

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

MESUT AİLE

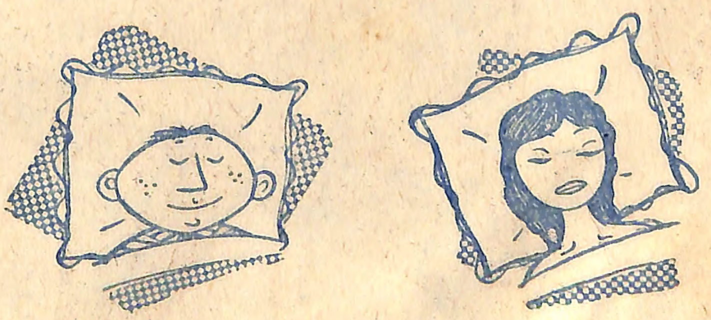

Rahat uyuyorlar. Çünkü, hem canları, hem malları, ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır.

ANKARA SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir.

AKBABA

— Ooooh... Galiba bizim moruk da senin kocakarıyı kafese koyuyor!...

— İtalyan —